

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/72/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620010480
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baločko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7620010480.5

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Baločka, PhD. a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Stanislava Sojku, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. októbra 2025, v trestnej veci proti obžalovanej A. B. A., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák., o odvolaní obžalovanej a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 3.4.2025 sp.zn. 2T/82/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry a obžalovanej A. B. A..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovanú A. B. A. za vinnú z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr.zák. v znení účinnom do 6.8.2024, na tom skutkovom základe, že:

dňa 27. februára 2019 v čase medzi 10.35 h až 10.45 h v Základnej škole na ul. C. D. X v E. F. G. (ďalej len ZŠ) ako pedagogický pracovník ZŠ poverený vedením vyučovania športovej prípravy so zameraním na športovú strelbu, v miestnosti č. 137 slúžiacej ako strelnica, porušila povinnosti vyplývajúce z jej pozície zamestnanca ako pedagóga ZŠ spojených s bezpečnosťou maloletých detí - najmenej desiatich detí 7.B triedy ZŠ, zúčastnených v rámci tretej a štvrtej vyučovacej hodiny športovej prípravy so zameraním na športovú strelbu, dala pokyn na opustenie palebnej čiary a zdržiavania sa mimo nej v oddychovej zóne, odišla na toaletu, teda opustila miestnosť strelnice č. 137 a skupina najmenej desiatich žiakov - osoby mladšie ako 18 rokov, bolo prítomných v priestore, kde sa nachádzali krátke a dlhé vzduchové zbrane kategórie „D“ (plynová zbraň) so strelivom do týchto zbraní, v dôsledku čoho v čase jej neprítomnosti k maloletému E., nar. XXXX nachádzajúcemu sa na palebnej čiare strelnice so vzduchovou zbraňou - puškou, kalibru 4,5 značky Slavia 634, výr.číslo V056718-W08, ktorú si cez prestávku sám nabíal a držal v rukách s hlavňou smerujúcou na terče v miestnosti strelnice, pristúpil z prednej strany smerom k hlavni vzduchovej pušky jeho spolužiak zo skupiny mal. H., nar. XX.X.XXXX, ktorý si k nemu pokľakol a nezistenými slovami prihovoral, následne chytil svojimi oboma rukami hlaveň jeho vzduchovej zbrane, ktorú ťahal rukami smerom k sebe a pritom ako hlaveň vzduchovej zbrane smerovala do oblasti jeho hlavy tak mal. E.B. palcom zatlačil na jazyček spúšte a došlo k výstrelu projektilu z tejto vzduchovej zbrane, ktorý následne zasiahol čelovú oblasť hlavy mal. G.H. v dôsledku čoho tento utrpel na základe záveru vypracovaného znaleckého posudku č. 34/2019 znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia B. I. J. ťažké poranenie lebky a mozgu vľavo (v čelovo - temennej oblasti) s drobnými pomliaždeninami a krvácami s následným opuchom mozgu priebehu strelného kanála a s následnou pravostrannou obrnou končatín vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti minimálne od 27.2.2019 do 14.8.2019, t.j. 168 dní.

Za to okresný súd uložil obžalovanej podľa § 157 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 36 písm. j) Tr.zák., § 38 ods. 2, 3 Tr.zák. a § 56 ods. 1, 2 Tr.zák. peňažný trest vo výmere 1.000,- € (tisíc eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu obžalovanej súd uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. odkázal poškodenú Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., pobočka Košice, Senný trh 1, Košice - Staré mesto, IČO: 35937874 s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne podala odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že pridrižiava sa všetkého, čo bolo uvedené v jej predchádzajúcich odvolaniach a všetkých jej ústnych prednesoch na hlavných pojednávaniach a rovnako sa pridrižiava všetkého, čo bolo uvedené v záverečných rečiach.

Bola ako obžalovaná uznaná vinnou z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr.zák. účinného do 6.8.2024 a za to jej bol uložený peňažný trest vo výmere 1.000 eur, kde podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu jej súd uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Poškodených odkázal na civilný proces.

V skutkovej vete súd prvého stupňa, okrem iného, uvádza že obžalovaná porušila povinnosti vyplývajúce jej z pozície zamestnanca ako pedagóga ZŠ, spojených s bezpečnosťou maloletých detí – najmenej 10 detí 7.B triedy ZŠ, zúčastnených v rámci 3. a 4. vyučovacej hodiny športovej prípravy so zameraním na športovú streľbu, dala pokyn na opustenie palebnej čiary a zdržiavania sa mimo nej v oddychovej zóne, odišla na toaletu, teda opustila miestnosť strelnice č. 137 a skupina najmenej desiatich žiakov – osoby mladšie ako 18 rokov, bolo prítomných v priestore, kde sa nachádzali krátke a dlhé vzduchové zbrane kategórie „D“.

Po analýze tejto skutkovej vety došli k záveru, že táto nedáva tak úplne zmysel, keď sa ako obvinená mala dopustiť porušenia svojich povinností tým, že dala pokyn na opustenie palebnej čiary a zdržiavania sa mimo nej v oddychovej zóne, a až potom odišla na toaletu, teda opustila miestnosť strelnice č. 137.

V rozsudku sa zároveň nachádzajú aj viaceré písárske chyby, z ktorých niektoré menia skutkový stav. Napr. na strane 11 rozsudku je uvedené, že mala pokyn vyvieť deti z miestnosti č. 137, čo ale nie je pravda. Obžalovanej takýto pokyn nielenže nikto nedal, ale v žiadnom internom predpise sa nenachádza takýto pokyn a ani ona osobne nebola školená o tom, ako má postupovať v stave, kedy dôjde k nejakej núdzi, či náhlejšej nevoľnosti kohokoľvek, či už učiteľa alebo žiaka. Nie je a ani nemôže byť zodpovedná jednak za náhlu nevoľnosť a rovnako ani za neschopnosť riaditeľa školy, ktorý zanedbal svoje povinnosti a nevykonával ich s náležitou odbornou starostlivosťou.

Obžalovaná má za to, že bolo potrebné uviesť aj to, že žiaci mali 13 až 14 rokov, boli blízki veku trestnoprávnej zodpovednosti, boli o BOZP pri streľbe poučovaní pravidelne a opakovane a v čase, kedy došlo k opusteniu miestnosti pedagógom, bola riadna školská prestávka. Dôležité je aj to, na čo prvostupňový súd zabúda a na čo opakovane poukázal aj odvolací súd, a to, že to bola modelová hodina, 2 dni pred krajskou (piatok) a celoslovenskou súťažou (sobota, nedeľa), ktorá mala trvať 3 dni. V zmysle učebných osnov a Školského vzdelávacieho programu je potrebné, aby modelové hodiny prebiehali presne tak, ako je tomu na súťaži. Pokiaľ by obžalovaná tak neurobila, porušila by predmetné predpisy.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že už len tým, že pred vyučovacou hodinou obžalovaná žiakov poučila o BOZP, že skontrolovala zbrane a to opakovane po ukončení streľby a žiakov odvolala z palebnej čiary do oddychovej zóny, obžalovaná nemohla porušiť žiadnu svoju povinnosť.

Obžalovaná nesúhlasí s tým, že by bola vinnou zo spáchania trestného činu, ktorý sa jej kladie za vinu. Nezanedbala žiadnu zo svojich povinností zamestnanca, ktoré ako pedagóg mala dodržať. Z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že by ona mala niečo zanedbať, opomenúť, či vykonať tak, že by naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa jej kladie za vinu.

Poškodený, rovnako aj žiak, ktorý vystrelil, mali už vek, keď mohli a mali si byť vedomí, že neuposlúchnutie príkazu učiteľa, nabitie zbrane bez pokynu učiteľa a mierenie zbraňou na iné osoby

môže viesť k úrazu. Títo dvaja žiaci sú zodpovední za ublíženie na zdraví H. J. s tým, že J. si zranenie spoluzavinil.

Počas zisťovania prvej príčiny úrazu bolo samotným poškodeným oznámené otcovi, že sa s B. A.. Potom sa tejto veľmi dôležitej informácii nevenovala pozornosť. Táto informácia sa neobjavila prvýkrát pred súdom, ale upozorňovali na ňu už v prípravnom konaní. Zjavne išlo o nejakú vážnejšiu hádku, keď B. K. L. v čestnom prehlásení uviedla, že chlapci sa hádali počas hodiny matematiky tak, že ich musela upokojovať. Matematika bola pred streleckou prípravou, na ktorej počas prestávky vznikol úraz. B. mieril na poškodeného, teda nešlo o náhodný výstrel. Nemohli iným spôsobom zabezpečiť dôkaz, iba čestným prehlásením, keďže v škole panovala atmosféra strachu a obavy z pomsty zo strany riaditeľa do takej miery, že svedkyňa nemala odvahu vypovedať.

Konkrétne sa obávala reakcie svojho nadriadeného – riaditeľa školy, ktorého dlhodobo vnímala ako zákerného, pomstychtivého človeka, ktorý sa nezastaví pred žiadnym spôsobom odplaty či šikany zamestnancov. Podľa jej vyjadrenia sa bála, že by ju riaditeľ cielene diskriminoval, krátil jej príjem, prípadne by ju prinútil k ukončeniu pracovného pomeru. V čase incidentu bola B. L. už vo veku blízkom dôchodku, kedy je veľmi problematické nájsť nové zamestnanie, a to najmä v danom regióne s obmedzenými pracovnými možnosťami v oblasti školstva. Obava zo straty existenčného zabezpečenia bola teda plne dôvodná a pochopiteľná.

Zastávajú názor, že aj keď ide o čestné prehlásenie potvrdzuje to, že mohlo ísť zo strany B. aj o úmysel, keďže bez pokynu išiel nabiť zbraň, dlho mieril na J., pričom nepoužil bezpečnostnú poistku a prvýkrát počas pôsobenia v športovej streľbe neuposlúchol obžalovanej pokyn.

V odvolacom konaní sp.zn. 8To/90/2024 bolo Krajským súdom v Košiciach poukázané na to, že sa tento nestotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že ako obžalovaná svojim konaním porušila dôležitú povinnosť uloženú jej podľa zákona, pretože síce nechala deti v priestoroch strelnice po tom, čo obžalovaná túto opustila, avšak na druhej strane, obžalovaná ich dôsledne upozornila, že sa majú zdržiavať v oddychovej zóne a nemajú manipulovať so zbraňami a strelivom.

Rovnako poukázal na to, že obžalovaná neporušila ani žiadny interný predpis, lebo žiadny interný predpis, vydaný riaditeľom školy, neobsahoval postup pri náhlej potrebe učiteľa počas hodiny alebo prestávky a nebol nijakým spôsobom zabezpečený dozor na chodbe pred miestnosťou č. 137.

Napriek vyššie uvedenému, aj v tomto odsudzujúcom rozsudku zo dňa 3.4.2025, ktorý vydal súd prvého stupňa, sa opäť odsúdenie jej osoby ako obžalovanej opiera iba o to, že obžalovaná nechala žiakov v miestnosti so zbraňami, tiež nikde neuvádza, že išlo o riadnu prestávku a nie hodinu.

Súd prvého stupňa nesprávne uvádza, že obžalovaná počas vyučovacieho procesu nechala žiakov v miestnosti strelnice bez akéhokoľvek dozoru.

Prestávka nie je súčasťou vyučovacieho procesu, lebo o vyučovacom procese je možné hovoriť iba vtedy, ak prebieha výučba.

Vyučovací proces je základnou súčasťou výchovno-vzdelávacieho systému, ktorý zahŕňa plánovanie, realizáciu a hodnotenie vyučovania s cieľom rozvíjať vedomosti, zručnosti a postoje žiakov. Tento proces je systematický a prebieha v rámci školského vzdelávacieho programu, pričom zohľadňuje individuálne potreby žiakov a ciele vzdelávania.

Prestávky sú organizačne zakotvené v rámci školského režimu dňa, ale nie sú súčasťou vyučovacieho procesu ako didaktickej činnosti.

V slovenskej legislatíve (v zákone č. 245/2008 Z.z. školský zákon) sa opisuje obsah a formy výchovno-vzdelávacej činnosti, ktoré vyučovací proces zahŕňa.

Vyučovací proces je proces vytvárania vedomostí, spôsobilostí, zručností, návykov, ktoré sú stanovené učebným plánom, učebnými osnovami a učebnicami.

Toto je definované v literatúre:

Všeobecná didaktika – A. A. M. A., N., XXXX, vydal A. B. O. –

Vydavateľstvo IRIS a I. A. M. A., N., 1997, Vydal A. B. O. –

Vydavateľstvo IRIS

Nikde sa ani v tejto literatúre neuvádza prestávka ako súčasť vyučovacieho procesu.

Teda je vylúčené, aby obžalovaná bola uznaná vinnou a bola odsúdená z toho, že porušila nejaké, doposiaľ presne a jasne nedefinované povinnosti počas vyučovacieho procesu, keďže napriek jej náhlej nevoľnosti už bola prestávka. Žiaci sa pred koncom vyučovacej hodiny pýtali na WC, v následnom časovom slede obžalovaná opakovane odkontrolovala zbrane, potom odvolala žiakov bez zbraní do oddychovej zóny, tak vydala príkaz, aby sa zbraní nedotýkali a až potom keď už toto celé urobila, prišlo jej náhle, bez akéhokoľvek jej zavinenia tak nevoľno, že musela utekať na toaletu. Je nevyhnutné podotknúť, ako už bolo spomenuté, že prestávka sa nepovažuje za súčasť vyučovacieho procesu, lebo o vyučovacom procese možno hovoriť výlučne vtedy, ak prebieha výučba.

Súd prvého stupňa opakovane pri rozhodovaní o jej odsúdení uvádza, že išlo o vyučovaciu hodinu v škole a nie súťaž a opakovane sa nijakým spôsobom nevyrovnal s tým, že obžalovaná opakovane uvádzala a uvádza, že nebola to klasická vyučovacia hodina, ale hodina pred súťažou, tzv. modelová vyučovacia hodina s tým, že celá musela v zmysle učebných osnov a Školského vzdelávacieho programu prebehnúť presne tak, ako je tomu na súťaži. Pokiaľ by obžalovaná tak neurobila, porušila by predmetné predpisy. A k tejto výučbe patrili a patria aj pokyny na opustenie palebnej zóny a odchod do zóny oddychovej a zotrvanie v nej.

Napriek vyhodnoteniu celej situácie odvolacím súdom, že je pri rozhodovaní potrebné zohľadniť, že išlo o modelovú vyučovaciu hodinu pred súťažou, že obžalovaná opustila triedu, prvostupňový súd toto nevzal do úvahy pri vyhodnocovaní dôkazov a ani pri rozhodovaní. Súd prvého stupňa sa nevyrovnal s tým, prečo tento názor krajského súdu jednak nezohľadnil a keď už ho nezohľadnil pri rozhodovaní, tak v rozhodnutí neuviedol, z akého dôvodu.

Učebné osnovy sú súčasťou Školského vzdelávacieho programu a ako také, ich musí každý pedagóg dodržiavať, teda nie je možné skonštatovať, že ich dodržiavaním obžalovaná porušila svoje povinnosti a má byť zodpovedná za úraz, ktorý si žiaci privodili vlastnou nezodpovednosťou a porušením interných Výuka žiakov, ktorí sú zaradení do športovej triedy so zameraním na športovú prípravu streľby zo vzduchových zbraní, prebieha v zmysle učebných osnov športovej prípravy v športovej streľbe, vydaných Ministerstvom školstva SR dňa 18.3.2003 pod č. 382/2003-41.

V časti učebné osnovy „MLÁDEŽ do 14 rokov v ich článku 4. 2 Špeciálne poznatky, pod písm. a) je uvedené, že súčasťou učebných osnov je teoretická príprava žiakov týkajúca sa bezpečnostných opatrení pri narábaní so zbraňou a strelivom a zároveň je dodržiavanie týchto štandardov jedným z výkonových štandardov. Schválené Učebné osnovy spolu so Školským vzdelávacím programom boli predložené súdu.

Viacero žiakov v tejto skupine už malo v čase úrazu 14 rokov. Je to vek, v ktorom podľa učebných osnov čl. 1.1. a) b) c) d) v technickej príprave, má byť zvládnutá technika streľby zo vzduchovej pušky i pištole a má sa oboznámiť už s technikou streľby z malokalibrovej pušky a pištole.

V čl. 2.1. Vzhľadom k tomu, že úroveň poznatkov a praktických skúseností z uskutočňovania tohto športu u žiakov tejto kategórie je pomerne nízka, pozornosť sústrediť na rozvoj schopností žiakov realizovať požiadavky trénera v procese nácviku i v súťažiach

Čl. 2.2. obsahom taktickej prípravy je učiť žiakov reagovať na rôzne zmeny podmienok v procese nácviku i v súťaži. Čl. 2.2 b) na zmeny vonkajších podmienok: vyrušovanie, vynútené prerušenie priebehu súťaže, časová tieseň, voľba prestávok a obsahu ich činnosti

Čl. 2.3 Proces

Úlohy trénera: a) poskytovať žiakom pred nácvikom a súťažou vždy presné a zrozumiteľné informácie a odporúčania k ich realizácii.

b) po nácviku a súťaži vyhodnotiť ako boli jeho zámery a pokyny splnené a zdôvodniť ich. Žiadať vysvetlenie aj od žiakov, čím sa podporí rozvoj ich myslenia, tvorivosti a v dôsledku toho aj taktického správania.

Čl. 2.4 Požiadavky na žiakov – výkonové štandardy

Žiak vie, je schopný: Prejaviť taktické myslenie a správanie v tréningu i súťaži v súlade s požiadavkami uvedenými v obsahovom štandarde (pozri bod 2.2)

Čl. 4.2 b) didaktika športového tréningu: súťaže, ich význam, systém súťaží, účasť na súťažiach.

Charakter prípravy pred súťažou a vlastný priebeh súťaže

Čl. 4.2 c) Základy prvej pomoci: technická (naučiť žiakov tejto kategórie praktické zručnosti prvej pomoci), predlekárska prvá pomoc (zoznámenie), všeobecné zásady poskytovania prvej pomoci (zoznámenie)

Čl. 4.2 Špeciálne poznatky a) Pravidlá športovej streľby svojich disciplín, Spolupráca s korektorom v súťaži, Organizácia súťaží mládeže do 14 rokov, Bezpečnostné opatrenia pri manipulácii so zbraňou a strelivom, pohyb a správanie sa v objektoch strelnice, Popis a spôsob použitia zbraní, z ktorých sa výcvik povedie, Vybavenie a pomôcky strelca v kategórii do 14 rokov, Bod odpalu, doraz, spätný chod, Spúšťanie – definícia, spôsob použitia na zbraniach, Jednoodporová a dvojodporová spúšť a ich význam, použitie poistky, bod odpalu, doraz, spätný chod, zdokonaľovanie streľby, účasť v súťažiach v kategórii do 14 rokov

Špeciálne poznatky c) krátkodobá psychologická príprava – jej ciele a úlohy v období pred súťažou princíp – ako jedna z dôležitých zložiek športovej prípravy, princíp modelovania prípravy

čl. 4.3 a) teoretickú prípravu uskutočňovať prevažne v spojitosti s tréningovou jednotkou pred jej začiatkom, v jej priebehu alebo po jej ukončení

b) ak sa vykonáva teoretická príprava samostatne, vyčleniť na ňu maximálne 1 vyučovaciu hodinu (žiaci tohto veku nemajú dostatok trpezlivosti, rýchlo strácajú pozornosť a záujem)

čl. 4.4 Výkonové štandardy – požiadavky na žiakov: žiak vie, je schopný vysvetliť bezpečnostné opatrenia pri manipulácii so zbraňou a strelivom, pohyb a správanie sa v priestoroch strelnice

čl. 5.2 a) sústavné všestranné výchovné pôsobenie – formovanie osobnosti, Rozvoj súťaživosti a výkonovej motivácie,

Modelovanie súťažných situácií

čl. 5.3 Proces a) túto zložku prípravy využívať v tréningovom procese od samostatného začiatku

čl. 5.4 Požiadavky na žiakov – výkonové štandardy

Žiak vie, je schopný: Prejaviť schopnosť regulovať svoje aktuálne psychické stavy. Prejavovať zodpovedný prístup a disciplínu pri manipulácii so zbraňou

Tieto učebné osnovy športovej prípravy v športovej streľbe pre športové triedy základných škôl a športové gymnáziá boli zaevidované pod inventárnym číslom základnej školy UK-2708/2 a boli v školskom vzdelávacom programe schválené riaditeľom školy. Teda nie je možné tvrdiť to, čo uvádza súd, že obžalovaná nekonala dôsledne a porušila svoje povinnosti pedagóga, keď nechala žiakov s nenabitými a skontrolovanými zbraňami po vydaní pokynu na odchod do oddychovej zóny, v priestoroch strelnice. Toto je súčasťou nácviku na súťaže a tvorí súčasť vyučovacej hodiny. Teda nie je možné skonštatovať, že porušila svoje povinnosti, lebo takýto postup jej vyplýva priamo z učebných osnov, podpísaných a schválených riaditeľom školy. Súd mal tieto listiny k dispozícii ako jeden z listinných dôkazov, avšak pri rozhodovaní o jej vine ich opomenul, nevzal do úvahy, nepožal do odôvodnenia a nevysvetlil prečo tak postupoval, ale iba skonštatoval, že vyučovanie nie je súťaž, ale ide o žiakov na vyučovaní v základnej škole.

Žiadnou inou listinou neboli jej tvrdenia a ňou predkladané listiny vyvrátené a teda jej nie je z odôvodnenia rozsudku jasné, prečo neboli vzaté do úvahy pri rozhodovaní o jej vine. Ničím nebolo preukázané, že by porušila nejaký predpis, zákon, učebné osnovy, či školský vzdelávací program a tým konala nedbanlivostne a zapríčinila úraz.

Rovnako nebolo súdom prvého stupňa vzaté do úvahy, že v čase, kedy obžalovanej prišlo NÁHLE NEVOLNO, už bola prestávka a že obžalovaná opustila maloleté deti, čo nie je až tak celkom pravda, lebo išlo o žiakov so špeciálnou prípravou, špeciálnym výcvikom a poučením, ktorí so zbraňami a pokynmi boli oboznamovaní tri roky. Na to poukázal odvolací súd, ale s tým sa tiež súd prvého stupňa v rozhodnutí nevyporiadal.

Napriek tomu, že odvolací súd poukázal na nedostatky v interných predpisoch, súd prvého stupňa dáva za vinu obžalovanej, že nevolala niekoho z chodby, avšak v čase pred úrazom a súbežne s časom jej odchodu na toaletu, v tom momente – okamihu nebolo koho, lebo tam ešte nikto nebol nablízku.

Opakovane obžalovaná poukázala, že svedkyňa J. vo svojej výpovedi nehovorí pravdu, lebo nikto nemal pred miestnosťou č. 137 dozor a dozor vykonávajúce učiteľky na príľahlých dlhých chodbách sa venovali svojmu priestoru, kde vykonávali dozor.

Riaditeľ školy je jediný, kto bol zodpovedný za daný stav a pokiaľ má byť obžalovaná a odsúdená ona, tak na rovnakej pozícii by mal byť aj on, keďže zanedbal pri výkone svojej funkcie všetko, čo sa len dalo

a ešte na to, aby svoju nekompetentnosť zakryl, tak manipuloval s dôkazmi (jeho rukou dopísané údaje na rozvrhu dozorov, ktoré sa v rozvrhu, ktorý predložila ona, nenachádzali).

V pozícii štatutárneho orgánu základnej školy sa riaditeľ, bez akýchkoľvek problémov či nebudaj hanby vo svojej svedeckej výpovedi priznal, že nemá ani základné vedomosti ohľadom zákonov a právnych predpisov súvisiacich s chodom školského zariadenia, čo sa významným negatívnym spôsobom podpísalo na fungovaní základnej školy.

Doposiaľ nikto nezdôvodnil, v čom spočíva jej vina, keď k celej situácii viedla nekompetentnosť riaditeľa pri vypracovávaní interných predpisov, neznalosť pomerov na škole a jeho nedbanlivostný prístup pri riadení školy.

Rozvrh hodín vypracováva riaditeľ školy. Následne k nemu vypracováva aj Rozvrh dozorov počas prestávky riaditeľ, ktorý v rámci svojich kompetencií rozhoduje kto bude mať dozor na chodbách a pokiaľ je to potrebné, tak aj v triedach. V rozvrhu dozorov musí byť uvedené priezvisko pedagóga, teda riaditeľ musí presne stanoviť kto, kde a v akom čase bude vykonávať dozor. V tomto prípade obžalovaná nikde nebola uvedená ako dozor v zmysle vyhlášky MŠ SR č. 320/2008 Z.z. § 8 ods. 3 a ktorý bol vyvesený na viditeľnom mieste v budove školy.

Pri rozhodovaní o obžalovanej vine a jej odsúdení, toto nebolo súdom prvej inštancie vzaté do úvahy a nebolo vzaté do úvahy ani to, že si riaditeľ školy zrejme uvedomil, že pochybil a ručne perom „poopravil“ rozvrh dozorov, asi v domnení, že vo svoj prospech, a takýto ho predložil súdu. Na toto poukazuje od momentu, kedy riaditeľ školy tento pozmenený listinný dôkaz predložil, ale súd na to, že došlo k manipulovaniu dôkazov pred súdom neprihliadol.

Obžalovaná zastáva názor, že pri rozhodovaní o jej vine a treste súd prvého stupňa neprihliadol na to, kto má zodpovednosť za vypracovanie interných predpisov a že v rámci výkonu funkcie riaditeľa by mal práve on konať s primeranou zodpovednosťou a odbornou starostlivosťou. To, že nebol na škole riadne určený dozor cez prestávku a neexistujú listinné interné predpisy ako postupovať v stave núdze, nie je jej vinou a ona za to nemôže byť uznaná vinnou a odsúdená. Nemohla tušiť, ani predvídať a ani ovplyvniť to, že jej náhle prišlo nevoľno a nikde na chodbe nikto nebol.

Obžalovaná chce znova podotknúť, že nemala ako zabezpečiť niekoho, aby išiel do triedy, keď jej prišlo náhle nevoľno, lebo nikto sa na chodbe v tom čase nenachádzal. Nemala priestor a ani zdravotný stav v danej chvíli na to, aby stihla pobežovať po chodbe za účelom hľadania dozoru. Súd prvého stupňa uvádza rôzne alternatívy, ako mala reagovať, avšak ona sa nevyhnutne potrebovala presunúť na toaletu, lebo jej bolo veľmi zle. Pri všetkej úcte, opakuje, že nikto, ani súd prvého stupňa, nemôže skonštatovať, čo mala, či mohla robiť, lebo nikto v tej chvíli nebol v jej koži, nevie posúdiť, či jej prišlo náhle nevoľno tak, že nemohla alebo mohla ešte vydávať pokyny na zabezpečenie dozoru v triede všetkým dookola a behať po chodbe hľadať dozor.

Aj deti si žiadali, aby mohli ísť na toaletu a jej prišlo náhle nevoľno až potom, čo odkontrolovala zbrane a žiakov odvelila do oddychovej zóny. Toto potvrdil vo svojej výpovedi zo dňa 21.5.2020, aj P. L., avšak to, čo vypovedal tento svedok dňa 22.5.2020, že obžalovaná potrebovala ísť súrne na toaletu v rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 3.4.2025, na strane 21 chýba.

Nestotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa, že: „Mi nemohlo byť zle, lebo som sa vrátila do triedy a poskytovala prvú pomoc.“ Nevoľnosť, ktorú obžalovaná pocítila, nastúpila náhle, bola silná a nepredvídateľná. V danom okamihu ju nedokázala ovládnuť ani potlačiť – jedinou možnou reakciou bolo okamžité opustenie triedy a odchod na toaletu. Opakovane zdôrazňuje, že nikto iný nemôže objektívne posúdiť, ako sa v tej chvíli cítila a aký bol jej fyzický stav. Je možné spätne špekulovať o množstve teoretických možností, ako mohla postupovať, no reálne sa v danom okamihu – v dôsledku náhle vzniknutej telesnej nevoľnosti – nedokázala zachovať inak, než okamžite opustiť triedu a bežať na toaletu.

To, že obžalovaná začala poskytovať žiakovi prvú pomoc, keď zistila po návrate z toalety, čo sa stalo, nesvedčí o tom, že jej nebolo nevoľno, ale svedčí to o tom, že si napriek nevoľnosti, ktorá po použití WC mierne ustúpila, splnila jednu zo svojich povinností vyplývajúcu jej z výkonu povolania uvedenú v čl. 13, bod 5 Školského poriadku. Nedáva to zmysel, pretože poskytnutie prvej pomoci sa so súrnou potrebou ísť na WC nevyučuje, pretože časovo to išlo následne po sebe, prišlo jej nevoľno nevedela to ovládať, ani zadržať a ani urobiť nič iné, iba utekať na toaletu a keď sa vrátila podala prvú pomoc.

Teda podľa čl. 13, bod 5 Školského poriadku bola povinná poskytnúť prvú pomoc, čo aj urobila, lebo nikde naokolo nebol nijaký dozor v tej chvíli, ktorý by jej bol pomohol alebo zavolať lekársku pomoc. Tak o to požiadala deti. Deti bežali do zborovne. Ale takýto postup bol nevyhnutný kvôli tomu, že nikde nebol v dosahu dozor.

Obžalovanej sa dáva opakovane za vinu, že mohla a mala vedieť, že sa môže stať úraz, lebo deti boli v miestnosti so zbraňami. Pokiaľ je to uvedené takto, tak to naozaj vyzerá, že zanedbala nejakú povinnosť, avšak nie je to pravda.

Pre objektivitu je potrebné uviesť, že nezanedbala nič zo svojich povinností, lebo všetko bolo urobené v zmysle BOZP, deti boli v oddychovej zóne v bezpečí a pri žiakoch v ich veku a ich špeciálnom výcviku, obžalovaná nemohla predvídať, že sa čosi také môže stať, že dvaja žiaci tak hrubo porušia jej pokyny a školský poriadok.

Pokiaľ by išlo o žiakov z 1.- 4.ročníka, či škôľkarov, tak by mohla byť reč o tom, že mala predvídať, že môžu niečo také, ako odísť z oddychovej zóny urobiť. Avšak pri žiakoch v športovej triede sa to nedalo predvídať, lebo títo majú špeciálny trojročný výcvik, najvyššie celoslovenské súťaže absolvované s vynikajúcimi výsledkami, majú vyšší vek, školenia o BOZP... Pokiaľ by sa aspoň niekto bol zaoberal tým, že deti sa pohádali a následne sa stal úraz, bola by sa zistila príčina toho, prečo B. zobral zbraň, nabil ju a vystrelil. Hoci ani tak si nevie predstaviť, čo by urobila, keď nikde nikto nebol a jej prišlo náhle zle.

Dáva sa jej za vinu, že nechala samé deti v počte najmenej desať, čo tiež nie je pravda a pokiaľ by bol súd prvého stupňa objektívne vyhodnocoval dôkazy, tak by bol zistil, že keď obžalovaná išla na toaletu, tak spolu s ňou na toaletu odišlo 6 z 11 detí (na wc šiel aj poškodený), teda v oddychovej zóne bolo 5 detí (napíť sa tam šiel aj B., ten čo strieľal), ktoré tam jedli, rozprávali sa, oddychovali. Oddychová zóna bola v bezpečnej vzdialenosti od palebnej zóny, napriek tomu, že boli v jednej miestnosti. Podľa vyjadrenia znalca K. B. O. v znaleckom posudku č. 6/2019 a jeho dodatku, z odboru Strelné zbrane a výbušniny, odvetvia Strelivo, Strelné zbrane, Posudzovanie strelníc, v časti III. Záver bod 8: „Z hľadiska technického vyhovujú všetky prvky umiestnené v miestnosti so streleckou činnosťou bezpečnej prevádzke.“

Uznesenie odvolacieho súdu 8To/90/2024 zo dňa 23.1.2025 na str. 7 jasne hovorí o tom, že: „Krajský súd sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že obžalovaná svojim konaním porušila dôležitú povinnosť uloženú jej podľa zákona, pretože je síce pravdou, že deti ponechala v priestoroch strelnice po tom, čo túto opustila, avšak na druhej strane, „stalo sa tak po tom čo ich dôsledne upozornila, že sa majú zdržiavať v oddychovej zóne a nemanipulovať so zbraňami a strelivom.“

Na str. 8 predmetné krajské uznesenie ustálilo, že „Maloleté deti vzhľadom na predchádzajúcu výnimku športovej strelby sústavného poučovania o bezpečnosti pri výkone tejto činnosti ako aj opakovaných účastiach na súťažiach, či už krajských alebo celoslovenských vedeli, že sa nemôžu svojvoľne, bez pokynu pedagóga trénera, rozhodcu sa vrátiť na palebnú čiaru a manipulovať so zbraňami, vo vzťahu ku ktorým im bezprostredne pred tým bol daný príkaz, aby sa ich nedotýkali.“

Nikto sa ani len nezaoberal tým, v akom rozsahu pochybil riaditeľ, že zanedbal svoje povinnosti, že nikde nie je listinne zadefinované ako postupovať, keď príde pedagógovi náhle nevoľno a túto možnosť ani nepredvídala, i keď mu to priamo vyplýva z pozície funkcie. V rovnakých intencióch postupoval aj odvolací súd, ale nebolo to súdom prvého stupňa vzaté na vedomie.

Zo spôsobu, akým bolo vedené konanie a vyhodnocované vykonané dokazovanie prvostupňového súdu, obžalovaná má dôvod domnievať sa, že súd prvého stupňa sa od počiatku jednostranne zamerával výlučne na jej osobu, ako keby už vopred existovalo presvedčenie o jej vine. Výsledkom bolo predčasné uzavretie otázky jej trestnoprávnej zodpovednosti bez toho, aby sa prvostupňový súd objektívne a vyvážené zaoberal dôkazmi v jej prospech, všetkými rozhodujúcimi okolnosťami vzniku úrazu, ako aj systémovými pochybeniami riaditeľa školy, a to vo výkone jeho funkcie aj v oblasti dodržiavania pravidiel BOZP.

Takýto prístup je v priamom rozpore so základnými zásadami trestného konania, predovšetkým so zásadou prezumpcie neviny a s ňou úzko súvisiacou zásadou in dubio pro reo. Obe tieto zásady vyžadujú, aby súd nepristupoval k obžalovanému s predpojatým presvedčením, že spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu; dôkazné bremeno nesie obžaloba a všetky pochybnosti musia byť vyhodnotené v prospech obžalovaného.

Súd prvej inštancie nerozlišuje pojmy, ktorých rozlíšenie je nevyhnutné k tomu, aby mohol objektívne a zákonne vo veci rozhodnúť. Obžalovaná neodišla z triedy počas vyučovacieho procesu, ale počas prestávky, na ktorú mala nárok, neopustila žiakov, ale pokynom odvolala žiakov so špeciálnym výcvikom do oddychovej zóny vo veku blízkom trestnoprávnej zodpovednosti, nenechala ich so zbraňami, lebo zbrane boli vybité, skontrolované, odobraté a žiaci boli od nich v dostatočnej vzdialenosti v oddychovej zóne, okrem iného išlo aj o modelovú hodinu v zmysle plnenia učebných osnov a školského vzdelávacieho programu.

Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí 6To/30/2023 zo dňa 30.6.2023 jednoznačne uviedol, že: „Nie je bez významu ani zistenie, že predmetná vyučovacia hodina bola zameraná na prípravu žiakov na celoslovenskú súťaž, ktorú mali v krátkom čase absolvovať a preto jej súčasťou bolo zopakovanie a osvojenie si aj vydávaných pokynov pedagógom, smerujúcich k žiakom v súvislosti so strelbou a manipuláciou so zbraňami tak, aby žiaci vedeli, upevnili si a osvojili zručnosti, ale aj postup konania po vyhlásení pokynu oprávnenou osobou na prebiehajúcej súťaži.“

Napriek tomu, že na to obžalovaná upozorňuje od samého začiatku súd prvého stupňa nebral do úvahy to, akým spôsobom sa na úraze podieľal žiak, ktorý strieľal a aj samotný poškodený. Súd bez toho, aby jednoznačne a nepochybné preukázal, že jedine ona zaviniła úraz, toto iba skonštatoval viac menej na základe svojich subjektívnych vyjadrení a subjektívnej interpretácie odborných pojmov z oblasti školstva a na základe selektívne vybraných dôkazov.

Obžalovaná zastáva názor, že v tomto prípade absentuje ucelený a presvedčivý reťazec dôkazov, ktorý by jednoznačne a nepochybné preukazoval jej vinu. Má za to, že dôkazy v konaní boli súdom vyhodnocované tak, že ona musí byť vinná iba preto, že je učiteľka. Takýto spôsob vyhodnocovania dôkazov nezodpovedá požiadavkám na spravodlivý proces.

Takto sú vyhodnocované aj výpovede svedkov a sú z výpovedí vyňaté iba tie časti, ktoré zapadajú do konštrukcie toho, že má byť vinná a zároveň sú ignorované tie, ktoré svedčia o jej nevine. Takýto postup súdu u nej vzbudzuje dojem, že súd rozhodol o jej vine oveľa skôr, ako boli vykonané a následne vyhodnocované dôkazy a to je v rozpore so zásadou prezumpcie neviny.

Súd opakovane nevzal pri rozhodovaní do úvahy to, že išlo o modelovú hodinu, že žiaci boli poučení o BOZP, že bol daný pokyn ukončiť strelbu, že zbrane boli skontrolované, boli bez zbraní odvolaní do oddychovej zóny a napokon dostali pokyn zbraní sa nedotýkať. Obžalovaná nemala ako v tiesni niekoho volať, lebo jednak na chodbe nikto nebol a jednak jej prišlo náhle nevoľno. Riaditeľ zanedbal a opomenul, čo sa len dalo a vytvoril podmienky neprijateľné pre riadny výkon práce učiteľa.

Súd prvého stupňa opomenul, že nie je možné učiteľa, ktorý nie je v danom čase určený na výkon dozoru, robiť zodpovedného za porušenie povinností, ktoré mu objektívne nevyplývajú zo žiadneho zákona ani vyhlášky.

Okresný súd nesprávne vyhodnotil jej zákonnú zodpovednosť vo veci zabezpečenia dozoru počas prestávky v miestnosti č. 137. Povinnosť zabezpečiť dozor počas prestávok nevzniká automaticky učiteľovi, ktorý vyučoval predošlú hodinu, resp. tomu, kto bude učiť ďalšiu hodinu, alebo učiteľovi, ktorý učí dve hodiny po sebe v tej istej triede, ale výlučne tomu pedagogickému zamestnancovi, ktorý je na výkon dozoru písomne určený rozvrhom dozorov podľa § 8 ods. 3 vyhlášky MŠ SR č. 320/2008 Z.z. A to nebola ona obžalovaná, keďže jej meno nebolo v žiadnom rozvrhu dozorov vyvesenom na viditeľnom mieste v budove školy.

Považuje za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že svedkovia – konkrétne riaditeľ školy p. F., jeho zástupkyňa p. L., p. O. a p. J. – zhodne uviedli, že miestnosť č. 137 je odbornou učebňou, pričom tieto tvrdenia sa objavujú výlučne až v ich svedeckých výpovediach. Žiadny z týchto svedkov však nepredložil ani neoznačil relevantný listinný dôkaz, ktorým by bolo možné ich tvrdenie objektívne podložiť. Výpovede vyššie uvedených svedkov preto vyznievajú ako účelové a je nanajvýš pravdepodobné, že boli vzájomne koordinované, čo vyvoláva vážne pochybnosti o ich vierohodnosti a objektivite.

Až po doručení písomného vyhotovenia rozsudku zo dňa 16. júla 2024 zistila, že tvrdenia p. L., ktoré sa stali jedným z rozhodujúcich východísk pre vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku, neboli podložené žiadnym listinným dôkazom. Takýto záver prvostupňového súdu preto považuje za zásadne nesprávny, keďže nemal vychádzať z nepodložených výpovedí, ale z riadne vykonaného dokazovania. Naopak, jediným listinným dôkazom, ktorý bol k tejto otázke v konaní predložený – a to až osobou obžalovanej – je dokument, z ktorého jednoznačne vyplýva, že miestnosť č. 137 nie je vedená, samotnou školou, ako odborná učebňa. Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenia p. L. boli zavádzajúce, nepravdivé a nemali byť rozhodujúcim argumentom pre vinu, a už vôbec nie bez ich listinného preukázania.

Naopak, z listinného dôkazu, ktoré predložila prvostupňovému súdu až následne obžalovaná, dňa 31.3.2025 a to:

Štatistický výkaz o základnej škole č. Škol (MŠVVŠ SR) 3-01 – z tejto listiny jednoznačne vyplýva, že svedok B. B. L. v rámci vyplňovania štatistických údajov o Základnej škole, C. F. X, G. E. F. G. uviedla v časti B. školský rok 2018/2019, časť X. Dopĺňujúce ukazovatele, (riadok 1001) Počet učební používaných školou spolu 41, (riadok 1003) z toho odborných 13.

Z toho vyplýva, že konkrétny názov „strelnica“ teda nie je v štatistike zasielanej na kraj nikde uvedené ako odborná učebňa, tak ako to uviedla na pojednávaní v pozícii svedka B. L.. Nikdy sa v štatistikách neuvádzajú konkrétne názvy jednotlivých odborných učební. Štatistický výkaz je iba súhrn čísel. B. L. zjavne vo svojej svedeckej výpovedi zavádzala súd nepravdivými údajmi a súd na nich prihladal vo svojom rozsudku.

Avšak konkrétne názvy jednotlivých 13 odborných učební sama škola zverejnila na svojej webovej stránke, v edupage, čo je oficiálny informačný systém v školstve, do ktorého sa povinne musia vkladať všetky právne dokumenty. „Strelnica“ tam medzi 13 odborných učební zjavne nie je zahrnutá.

Základná škola C. F., E. F. G. taktiež zverejnila na svojej web stránke jeden zo základných dokumentov školy a to Inovovaný školský vzdelávací program (bol predložený súdu ako listinný dôkaz), kde taktiež miestnosť č. 137, hovorovo nazývaná strelnica, nie je vedená samotnou školou medzi tu vymenovanými odbornými učebňami.

Listinnými dôkazmi obžalovaná preukázala, že miestnosť č. 137, nie je vedená ako odborná učebňa ani podľa dokumentácie, ktorú škola pravidelne zasiela na „Kraj.“ Napriek tomu, sa v konaní objavili výpovede svedkov (konkrétne riaditeľa školy, jeho zástupkyne, ako aj svedkýň O. a J.), ktorí síce tvrdili opak, avšak svoje tvrdenia nijako nepodložili dôkazmi a nevyvrátili dokumenty, ktoré v tomto smere predložila obžalovaná. S ohľadom na obsah ich výpovedí a ich funkčné postavenie, má dôvodné pochybnosti o ich objektivite a domnieva sa, že išlo o účelové vyjadrenia s cieľom podporiť vopred vytvorenú verziu udalostí.

To, že miestnosť č. 137 nespĺňa potrebné STN normy uvádza vo svojom znaleckom posudku aj K. O. a nie je pravdou, že by chýbali iba niektoré dokumenty tak, ako je to uvedené na str. 40 odsek 4 rozhodnutia súdu prvého stupňa, keďže absentujú podstatné dokumenty, ktoré by preukazovali že miestnosť č. 137 je odbornou učebňou a teda ju de facto nemožno prevádzkovať ako odbornú učebňu. Ona je iba radový učiteľ a nemá zodpovednosť za to, či priestory v škole spĺňajú všetko, čo spĺňať majú. Za to je zodpovedný riaditeľ, ako štatutár, ale keď on nepozná zákony, ako sa vyjadril, tak treba nájsť niekoho, kto by bol za tento zúfalý stav na škole zodpovedný. Ale obžalovaná opakuje a zdôrazňuje, nie je to ona. Tým, že táto miestnosť nespĺňala potrebné predpoklady, nie je možné hovoriť ani o odbornej učebni, ani o telocvični už vôbec nie o strelnici. Je to jednoducho miestnosť č. 137, kde sa vyučovala strelecká príprava, lebo tak to niekto určil.

Keďže nemôžeme hovoriť o odbornej učebni, nevzťahujú sa na ňu pravidlá platiace v odbornej učebni. To, že svedkovia, ktorí majú na veci záujem, keďže boli vo vedení školy, kde bolo zanedbaného veľmi veľa vo vzťahu k BOZP učiteľov, žiakov, vykonávaniu dozorov, samotnej miestnosti č. 137...., vypovedali určitým spôsobom, ktorý je účelový a neobjektívny, sa dalo očakávať. Skutočnosť, že niektorí účastníci konania označili miestnosť č. 137 ako odbornú učebňu, nie je právne relevantná v porovnaní s dôkazmi, ktoré jednoznačne preukazujú opak. To, že Povedali, že ide o odbornú učebňu nič neznamená v porovnaní s tým, že obžalovaná jednak listinnými dôkazmi, jednak samotným znaleckým posudkom č. 6/2021 znalca K. O. preukázala, že naozaj nešlo o odbornú učebňu. Lenže v tomto konaní sa prihlada viac na

to, kto čo hovorí, ako na to, čo je listinne dokázané. Znalec na str. 6 posudku uvádza, čo by mala spĺňať strelnica ako odborná učebňa ale miestnosť č. 137 to nikdy nespĺňala a nespĺňa doteraz. Napriek tomu sa prvostupňový súd v konaní priklonil skôr k výpovediam vyššie spomínaných osôb ako svedkov, než k reálne doloženým faktom, čím poprel zásadu voľného hodnotenia dôkazov v duchu ich vierohodnosti a objektívnej váhy.

Obžalovaná sa nestotožňuje s názorom súdu, že ani telocvičňa a ani bazén nie sú uvedené na zozname odborných učební a predsa sú odborné učebne, pretože použil mylné pojmy. Pravda je taká, že tu ide o samostatne stojace telovýchovné objekty mimo hlavnú budovu školy, ktoré musia spĺňať osobitné predpisy sa k nim viažuce, všetky predpoklady vo vzťahu k normám a požiadavkám schváleného kolaudačného rozhodnutia stavebného úradu, požiarneho úradu,....Prevádzkový poriadok musí byť osobitne schválený hygienou – RUVZ a sú touto inštitúciou aj osobitne pravidelne kontrolované, sú odoberané pravidelne laboratórne vzorky vody,... Nejde o odborné učebne v budove školy ale o samostatné telovýchovné zariadenia s osobitným režimom, normami a predpismi sa na nich vzťahujúcimi.

Súd odmietol obžalovanou predložené čestné prehlásenie B. L., ako procesne nepoužiteľné, kvôli nedostatku procesnej formy ustanovenej Trestným poriadkom. Nemala inú možnosť preukázať, že poškodený a strelec sa pred jej vyučovacou hodinou tak hádali, že na hodine matematiky ich musela upokojovať. Pokiaľ by na škole panovali normálne a štandardné pomery, tak by nebol problém túto učiteľku zabezpečiť ako svedka, ale ona sa bála vypovedať, že ju vyhodia z práce, alebo bude mať v práci problémy. Napriek tomu, čo uvádza súd, to, čoho bola priamym svedkom B. L. veľa hovorí o tom, prečo mohlo dôjsť k úrazu a mohlo ísť aj o úmysel strelca ublížiť poškodenému, keďže strelec mieril na poškodeného 5 sekúnd, nepoužil bezpečnostnú poistku a vystrelil, napriek všetkým poučeniam a bezpečnostným opatreniam.

Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Podľa § 119 ods. 3 Tr.por. „za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona“. Výpočet dôkazných prostriedkov uvedený v § 119 ods. 2 je demonštratívny, ako naznačuje aj použitie výrazu „najmä“, čo znamená, že nejde o taxatívny zoznam. Zákon týmto ustanovením otvára možnosť vykonávať aj iné dôkazy, pokiaľ boli získané zákonným spôsobom a môžu mať výpovednú hodnotu.

Obžalovaná si dovoľí poukázať na to, že v žiadnej literatúre sa nestretla s tým, že by bolo čestné prehlásenie neprípustné alebo zakázané ako dôkaz.

Súd v napadnutom rozsudku odmietol prijať čestné prehlásenie B. K. L. ako dôkaz, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom formy ustanovenej Trestným poriadkom. S týmto záverom sa obžalovaná nemôže stotožniť.

B. L. bola priama svedkyňa hádky medzi poškodeným a strelcom ešte pred obžalovanej hodinou, musela ich dokonca upokojovať, čo výrazne osvetľuje motiváciu a možné úmysly strelca.

Jej vyjadrenie poukazuje na napäté vzťahy medzi žiakmi už pred samotným incidentom, čo podstatne mení hodnotenie skutkového deja a mieru predvídateľnosti konania žiakov zo strany jej ako obžalovanej učiteľky. Taktiež svedčí o tom, že do momentu tohto incidentu nikdy žiaci nepodcenili ani neporušili obžalovanej pokyny ako učiteľky v súvislosti s bezpečnostnými opatreniami.

Uvedená osoba sa zároveň obávala vypovedať verejne, zo strachu o stratu zamestnania alebo represiu zo strany vedenia školy – čo je ďalší dôvod, prečo mala mať možnosť aspoň prostredníctvom listinného dôkazu prispieť k objasneniu veci.

Napriek tomu, že forma čestného prehlásenia nie je výslovne upravená v Trestnom poriadku, zákon jeho použitie nevylučuje, a teda ide o dôkaz, ktorý mohol a mal byť minimálne hodnotený ako podporný listinný dôkaz.

Odmietnutie čestného prehlásenia v tomto prípade navyše ignoruje relevantné okolnosti, prečo daná osoba odmietla vystúpiť ako svedkyňa pred súdom. B. L. totiž vyjadrila vážne obavy zo straty zamestnania v prípade, že by vypovedala otvorene v prospech obžalovanej. Konkrétne sa obávala reakcie svojho nadriadeného – riaditeľa školy, ktorého dlhodobo vnímala ako zákerného, pomstychtivého človeka, ktorý sa nezastaví pred žiadnym spôsobom odplaty či šikany zamestnancov. Podľa jej vyjadrenia sa bála, že by ju riaditeľ cielene diskriminoval, krátil jej príjem, prípadne by ju prinútil k ukončeniu pracovného pomeru.

V čase incidentu bola B. L. už vo veku blízkom k dôchodku, kedy je veľmi problematické nájsť nové zamestnanie, a to najmä v danom regióne s obmedzenými pracovnými možnosťami v oblasti školstva. Obava zo straty existenčného zabezpečenia bola teda plne dôvodná a pochopiteľná.

Súd sa s týmto aspektom dôkazu vôbec nevysporiadal, nezhodnotil jeho význam ani neverifikoval okolnosti, pre ktoré nemohla dotknutá osoba vystúpiť ako svedok. Takýto prístup odporuje zásade materiálnej pravdy (§ 2 ods. 10 TP), ako aj zásade spravodlivého procesu. Navyše, vzhľadom na obsah prehlásenia, ktorý výrazne sponchybňuje zodpovednosť obžalovanej a naznačuje možný úmysel samotného páchatela streľby, obžalovaná považuje nepripustenie tohto dôkazu za závažné porušenie práva obhajoby.

Avšak v tomto konaní sa uznanie obžalovanej vinnou a odsúdenie v podstatnej miere neopiera o dôkazy, ale o výpovede svedkov, o to čo povedali a nie o to, čo bolo objektívne preukázané. V jej trestnej veci sa nevyhodnocujú dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ale vyberie sa z toho, čo svedok povedal to, čo sa hodí k tomu, aby bola uznaná vinnou, bez toho, aby skúmalo, či výpovede nie sú vo vzájomnom rozpore, či vôbec niekto mal aspoň snahu tieto rozpory odstrániť. Obžalovaná bola už tretíkrát uznaná vinnou za niečo, čo nespáchala a rovnako tretíkrát bola odsúdená len na základe subjektívnych úvah prvostupňového súdu vo vzťahu k tomu, že jej nemohlo prísť náhle nevoľno a s ohľadom na teoretické konštrukcie o tom, čo obžalovaná mala urobiť, aby deti neostali samé. Jej odsúdenie nevychádza z jednoznačných a nepochybne preukázaných skutkov, ktorých sa mala dopustiť. Vychádza z dôkazov, ktoré sú rozporuplné. Nesedia výpovede žiakov vo vzťahu k výpovediam učiteľov ako svedkov, rozporuplné sú aj samotné výpovede učiteľov v pozícii svedkov, lenže aj keď na to poukazuje v každom odvolaní, a odvolací súd jej dáva za pravdu, sa pri ďalšom a ďalšom rozhodovaní na to neberie ohľad.

Pre rozhodovanie o jej vine a treste nie je bez významu to, že v rozvrhu dozorov absentovalo jej meno, či meno iného pedagóga a pred miestnosťou č. 137 reálne nebol vykonávaný pedagogický dozor, túto skutočnosť výslovne skonštatoval aj Krajský súd sp.zn. 8To/90/2024 zo dňa 23.1.2025 na strane 8 odstavce 1, a to že: „Nie je bez významu ani fakt, že pred učebňou strelnice v kritickom čase reálne nebol vykonávaný pedagogický dozor“, to však ale nebolo poňaté do rozsudku súdu prvého stupňa.

Obžalovaná nemala pridelený dozor na chodbe. Povinnosť zabezpečiť dozor počas prestávok nevzniká automaticky učiteľovi, ktorý vyučoval predošlú hodinu, resp. tomu, kto bude učiť ďalšiu hodinu, ale výlučne tomu pedagogickému zamestnancovi, ktorý je na výkon dozoru písomne určený rozvrhom dozorov podľa ustanovenia § 8 ods. 3 vyhlášky MŠ SR č. 320/2008 Z.z. sa viaže len na zamestnancov s prideleným výkonom dozoru; bez pridelenia dozornej služby obžalovaná nemohla porušiť žiadnu povinnosť.

Riaditeľ školy nezabezpečil dozory – ide o systémovú chybu vedenia školy. V zmysle ustanovenia § 8 ods. 3 vyhlášky MŠ SR č. 320/2008 Z.z. mal riaditeľ zabezpečiť vnútorný režim školy, vrátane dozoru. Pred vyučovaním, počas vyučovania, počas prestávok, v školskej jedálni, po vyučovaní, pri náhlej nevoľnosti alebo pri úraze, počas všetkých aktivít organizovaných školou alebo školským zariadením vykonáva nad žiakmi dozor poverený pedagogický zamestnanec podľa pracovného poriadku, ktorý vydáva riaditeľ. Schválený rozvrh dozorov zverejní riaditeľ v budove školy na viditeľnom mieste.

Významné pre rozhodovanie o vine obžalovanej je, podľa jej názoru aj to, že Krajský súd v Košiciach skonštatoval, že škola nemala žiadny interný predpis a ani v existujúcich interných predpisoch nebol zapracovaný postup, ako sa má učiteľ v prípade vzniku náhlej potreby správať, ako a za akých okolností opustiť priestory triedy, keď učiteľovi príde náhle nevoľno tak, aby bola zabezpečená bezpečnosť detí. V rozhodnutí súdu prvého stupňa na str. 38 ods. 2 je uvedené, že obžalovaná sa bránila tým, že nikde nebolo písomne uvedené, že mala vyviešť žiakov zo strelnice a tak mohla ísť na prestávku súd uviedol, že nie všetko musí byť dané písomne, ale postup vyplýva aj zo zodpovednosti a vedomosti danej osoby. S ohľadom na jej predchádzajúce skúsenosti a na to, že pokyny mali žiaci zautomatizované a hlavne s ohľadom na to, že urobila všetko tak, aby žiaci neboli v ohrození, nie je možné tvrdiť, že porušila nejakú povinnosť. Riaditeľ školy mal pripraviť interný predpis, ktorý by vyšpecifikoval postup v prípade nepredvídaných okolností, čo neurobil. Bolo jeho zodpovednosťou, keď už nič iné, tak aspoň ustanoviť dozor na chodbe, čo tiež neurobil. Ona postupovala zodpovedne a najlepšie, ako vedela.

Tvrdenie súdu prvého stupňa, že nie všetko sa dá upraviť predpisom neobstojí ani v súvislosti s tým, že obžalovaná bola uznaná vinnou, lebo ona v čase pred vznikom náhlej nevoľnosti urobila všetko v zmysle svojej povinnosti postupovať s primeranou opatrosťou, zodpovednosťou a odbornou starostlivosťou tak, a podotýka, že urobila všetko, čo mohla a mala tak, aby deti boli v bezpečí. Takto postupovala stále na súťažiacich a počas vyučovacej hodiny, kedy išlo o modelové hodiny, kde sa tento pokyn učil, potom upevňoval a zautomatizoval, čo žiaci v tejto triede mali už za 3 roky zautomatizované, vedeli, že pokyn nemožno porušiť, lebo by došlo k ohrozeniu života a zdravia tak ich, ako aj spolužiakov.

Absurdne vyznieva aj to, že súd ju uznal vinnou na základe toho, že svedkovia – riaditeľ školy, zástupkyňa riaditeľa a službukonajúce učiteľky Povedali, že obžalovaná mala možnosť zabezpečiť dozor a potom odísť na toaletu. Svedkovia to síce povedali, ale iba povedali. Nijakým spôsobom nebolo preukázané to, čo títo svedkovia tvrdili. Riaditeľ školy zanedbal čo mohol a ako svedok sa uchýlil k tomu, že manipuloval listinným dôkazom, zjavne si vedomý si svojho pochybenia, zástupkyňa školy, L., je v priateľskom pomere s riaditeľom školy, J. nehovorila pravdu, keďže pracuje ešte na škole a vzhľadom na pomery na škole, vypovedala tak, aby následne nemala problémy v práci. J. dcéra so zaťom boli s riaditeľom školy v tak blízkom vzťahu, že sa doma navštevovali.

Kolegovia zo ZŠ videli p. L. a J. pred ich súdnym vypočutím sa veľmi dlho rozprávať priamo pred budovou školy na parkovisku, pričom p. L. sa v škole neukázala od kedy odišla do dôchodku (pred 5 rokmi). Svedkyňa O. po vypočutí obžalovanej povedala, že sa bola v škole pýtať, že dostala predvolanie a čo tam má povedať. Takže v skratke asi toľko k objektivite svedkov a ich výpovedí. Od samého začiatku obžalovaná tvrdí, že výpovede týchto svedkov sú účelové.

Výpovede svedkýň O. a J. sa však nezhodujú v detailoch ani časovo ako sa mal celý dej udiať a aj to potvrdzuje obžalovanej opakované námietky vo vzťahu k objektivite výpovedí svedkov a potvrdzuje to, že išlo o výpovede účelové, aj z vyššie uvedených dôvodov.

Tým, že obžalovanej prišlo zle náhle a musela sa presunúť na WC, nemohla riešiť vzniknutú situáciu inak, ako ju riešila. Nebola by zabezpečila iného pedagóga ani za inej situácie, lebo pred miestnosťou č. 137 nebol nikto ako dozor ustanovený. Tvrdenia svedkyne p. J. nie sú pravdivé, lebo chodby sú dlhé, protiahlé a pokiaľ by mali dávať pozor aj pred miestnosťou č. 137, tak

A/ museli by byť ich mená uvedené v Rozvrhu dozorov, čo nebolo

B/ museli by sa po chodbách presúvať behom, aby dokázali toto celé zabezpečiť, že by v čase zazvonenia na prestávku boli už aj v priestoroch miesta úrazu, zvlášť, keď hlavným predmetom ich výkonu dozoru boli iné časti priestorov chodby školy

C/ tým, že oni vykonávali dozor na chodbe za rohom ku miestnosti č. 137, tak ani nemohli celý čas vidieť dianie na chodbe pred touto miestnosťou

Koniec koncov toto v jednej časti svojej svedeckej výpovede pred súdom aj potvrdili svedkyne p. J. a hlavne p. B. O., že neboli celý čas v takom postavení, aby mali v zornom uhle predmetnú miestnosť.

Prvostupňový súd skonštatoval vo svojom rozhodnutí, že z výpovedí svedkov, riaditeľa, zástupkyne riaditeľa, službukonajúcich kolegýň pritom vyplynulo a bolo preukázané, že obžalovaná mala možnosť zabezpečiť dozor nad deťmi a ísť na toaletu. Na oboch stranách chodby boli učiteľky vykonávajúce dozor na chodbách. Na chodbe bezprostredne pred strelnicou nebol dozor, pretože sa nachádza na spojovacej chodbe (má cca 20-25 metrov), kde sa nenachádzajú triedy. Dozor bol však vykonávaný na priľahlých dvoch chodbách dvoma osobami, a to Q. J. a B. G. O..

Toto celé je iba subjektívnym konštatovaním súdu a toto konštatovanie sa neopiera o výpovede svedkov, a to ani tých, ktorých uvádza vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa. To, že niekto skonštatuje, čo by teoreticky urobil, keby mu prišlo zle a teoretizuje, čo obžalovaná mala urobiť, je jedna vec, avšak realita bola na škole úplne iná.

Súd si z výpovedí vybral to, čo sa mu hodilo a opomenul vziať do úvahy rozporuplné tvrdenia svedkov, účelové tvrdenia riaditeľa školy, ktorými sa snažil zakryť svoju nekompetentnosť pri výkone riadiacej funkcie.

Lenže nezrovnalosťami a rozporami sa súd nezaoberal a v odôvodnení rozsudku sú vyňaté z výpovedí svedkov iba tie časti, ktoré sa hodia k tomu, aby obžalovaná bola uznaná vinnou.

V zápisnici o výpovedi svedkyne Q. J. zo dňa 9.11.2023 táto uvádza, že 11:00:34: „No a keď prichádzala som tam, keď zazvonilo, cez hodiny dozor nie je, čiže cez prestávku prišla som, zaregistrovala som pani učiteľku A., že vyšla zo strelnice, išla na WC... V tom to bol moment vyšli dievčatá zo strelnice a kričali, že pomoc, pomoc je tam krv. Tak som hneď utekala, ale to boli fakt zlomky minúty niekoľko sekúnd, utekala som na WC, pani učiteľka si umývala ruky a už bola ako po, no tak vošla do triedy do tej odbornej učebne takto, už tak presne si nepamätám ako, len ja som hneď len poslala žiačky aby utekali pre vedenie školy a v tom pani učiteľka neviem aký to bol časový úsek, ale to boli všetko také okamihy krátke, prišla s tým žiakom, tak som jej pomáhala prvú pomoc podávať a čakali sme kým prišla záchranka.“

Táto výpoveď neseď ani časovo a ani logicky. Pokiaľ by bola pravda, to čo p. J. ako svedok uviedla, tak by na dozor na chodbu musela ísť ešte počas vyučovacej hodiny, tak aby prichádzala k miestnosti č. 137 v čase, keď zazvonilo a obžalovaná by zároveň v tom čase bola na WC vbehla, iba by si umyla ruky zase by bežala späť, alebo už by pre ňu bola prišla na WC. Prečo teda ak tam údajne bola, neposkytla automaticky prvú pomoc ona?

Podľa toho, čo uviedla vo výpovedi, tak B. by musel byť so zbraňou pripravený vystreliť na poškodeného ešte počas toho, ako obžalovaná bola v triede, čo ale nie je pravda. Toto všetko neseď, lebo svedkyňa zjavne netuší, že na WC nebola iba obžalovaná sama, ale toaletu išlo využiť viacero žiakov, spolu s J. / poškodeným/. Pokiaľ je pravda to, čo svedok tvrdí a to, že „zaregistrovala som pani učiteľku A., že vyšla zo strelnice, išla na WC“, tak potom prečo sa ani len neobzrela po žiakoch, ktorí boli v miestnosti č. 137? Ako teda vykonávala ten dozor, pokiaľ tvrdí, že tam mala dozor?

Nie je to obžalovaná, ale riaditeľ školy, ktorý nedostatočne vypracoval rozvrh dozorov a miestnosť č. 137 jednoducho opomenul.

Pokiaľ by bola pravda to, čo svedkyňa tvrdí, že bola na spojovacej chodbe, pred miestnosťou č. 137 v momente, keď zazvonilo, tak

A/ nemohla by riadne dokončiť svoju vyučovaciu hodinu, lebo presun po zazvonení chvíľu trvá, to vlastne aj potvrdila vo svojej výpovedi, prepis nahrávky 11:06:38, čím vlastne sama neguje to, čo uviedla vo výpovedi čas 11:00:34. Ani keby sa presúvala behom, tak by to nestihla.

11:06:38, už svedkyňa uvádza: „Keď zazvonilo z konkrétnej triedy sa obžalovaná musela dostať na to stanovište a tam začínala dozor“

B/ by ju bola videla, ako ide z triedy a tým, že učiteľia nezvyknú z triedy ísť rýchlou chôdzou, tak predpokladá, že by bola na ňu aspoň zakričala, čo sa stalo a ona by jej bola povedala, že jej je zle
C/by bola išla aspoň nazrieť do triedy, prečo z nej takmer vybehla učiteľka, bola by zisťovala, čo sa v triede deje alebo keďže vraj v momente za ňou vybehli žiačky a kričali je tam krv, tak by sa tam išla rýchlo pozrieť, keďže mala dozor a poskytla by ona automaticky prvú pomoc

Nič z toho čo svedkyňa J. prezentuje sa nestalo, lebo svedkyňa nebola v čase pred úrazom pred miestnosťou č. 137 ani v deň úrazu a ani v iný deň, keď mala dozor, lebo tejto miestnosti si nikto nevšimol, lebo nikto tam nemal menovite uvedený dozor.

Okrem svedkyne J., ktorá mala dozor na chodbe pred inými triedami, kde mala menovite vykonávať dozor v zmysle Rozvrhu dozorov, tak na protíľahlej chodbe, avšak v podstatne väčšej vzdialenosti mala vykonávať dozor svedkyňa B. O..

B. G. O. ako svedkyňa v zápisnici z HP dňa 9.11.2023 o 11:21:27 uviedla: „Keď som prišla na koniec tejto chodby, videla som žiaka ako utekal tak trošku splašene, a keďže som mala dozor som sa bála, že pôjde po schodoch a spadne, tak som mu povedala kde utekáš? A on hovorí pani učiteľka podstrelil som spolužiaka, toto mi povedal. A kde ideš? Idem zavolať vedenie, poslali ma, že mám ísť do riaditeľne, pokiaľ si pamätám takto hovoril. Tak ja som sa rozbehla hneď týmto smerom ku strelnici, a keď som

prišla tam, tak som videla, že pani učiteľka čupela alebo kľačala pred tým žiakom, on bol v takej polohe, ako keby polo ležmo, pokiaľ si pamätám dobre, vtedy v tú chvíľu a ošetrovala ho, bola pri ňom. Videla som len toto, čo sa dialo, žiaci boli dnu, chlapec taký vyjavený, vyplašený bol. ...som videla, že už ide hore vedenie, tak som išla na svoju chodbu, pretože tam som mala na starosti 4 alebo 5 tried a tam som musela dávať pozor...Ale videla som, že pani učiteľka ošetrovala bola pri ňom, podľa mňa, čo sa dalo urobiť, tak aj urobila. A čo bolo pred tým čo sa odohrávalo tak to ja neviem.“

Táto svedkyňa uvádza úplne iné časové aj skutkové okolnosti ako svedkyňa J.. Táto potvrdila, že vykonáva dozor na inej chodbe, kde to mala v zmysle Rozvrhu dozorov ustanovené a že pred miestnosťou č. 137 nikto nebol.

E. svedkyňa B. O. uviedla, že pred strelnicou nebol jej rajón, kde mala vykonávať dozor, že ona mala určené rozvrhom dozorov úplne iné miesto, kde vykonávala dozor. Aj to svedčí o tom, že riaditeľ školy na tento priestor pred miestnosťou č. 137 jednoducho pri dozoroch zabudol. A tým porušil právo obžalovanej na hygienickú, či inú prestávku a porušil aj BOZP. Nikto zatiaľ neodpovedal na jej otázku, ako mala riešiť náhlu nevoľnosť, jednoducho je skonštatovať, že jej nemohlo prísť náhle nevoľno.

Svedkyňa B. O. uviedla, kde a ako vykonávala dozor a uviedla: „To je také, ako keby esíčko alebo taký oblúk, proste nevidieť z jedného konca na druhý, ale keď som prišla na koniec svojej chodby, kde som mala ja triedu, tak som videla toho chlapca ako utekal ku schodisku a tam som ho stopla a som sa ho pýtala a vtedy, lenže tento rajón, tá strelnica nebolo v mojej kompetencii tam slúžiť dozor to len moja vôľa bola alebo ako to povedať, že utekám tam, čo sa stalo či treba pomôcť, tak som išla tam, ale bola tam pani učiteľka a ho ošetrovala.“

Tieto dve svedkyne sa nevedeli ani len zhodnúť na tom, kto utekal po pomoc, ani na tom, kto poskytoval prvú pomoc. Pravda je, že svedkyňa O. vraví pravdu v tom, že nikto okrem obžalovanej na chodbe nebol, že ona prišla až následne a že iba ona poskytovala prvú pomoc poškodenému. Svedkyňa J. nehovorí pravdu. Svedkyňa B. O. jednoznačne potvrdila, že

„...teoreticky by tam mohlo byť dozor po tejto skúsenosti, ale nebol vtedy proste.

obhajca: pred tou miestnosťou ktorú voláte strelnica či tam mal vykonávať niekto dozor, či máte vedomosť o tom?

11:27:23, B. G. O., svedok: Pokiaľ viem tak nie.“

V rozhodnutí súdu sa v súvislosti s výpoveďami svedkov a ich rozporami nachádza odôvodnenie, ktoré doslova odignorovalo to, že svedkovia vypovedali každý inak, každý uvádza iné skutočnosti a ešte aj nesedia časové údaje, výpovede sú v niektorých momentoch rozporuplné tak, že si svedkovia vzájomne protirečia, ale toto súdom nebolo vzaté do úvahy. Výpovede svedkov nie sú jednoznačné a nespochybniteľné, mnohé z rozporov neboli ani odstránené a v rozhodnutí sa berú ich výpovede ako jednoznačne pravdivé, čomu tak nie je. Teda obžalovaná opakuje, že nie je možné z takýchto nejednoznačných výpovedí o deji skutku vytvoriť jednoznačný záver o tom, že porušila povinnosti vyplývajúce jej z pozície zamestnanca ako pedagóga ZŠ a zavinila úraz.

Tvrdenie súdu, že obžalovaná mala možnosť využiť dozor na protiľahlých chodbách, vyvracia táto výpoveď svedkyne B. O.. Súd úplne iným spôsobom interpretuje jej výpoveď.

Týmto vyjadrením svedkyňa B. O. potvrdzuje, že vzhľadom na presun z iných častí priestorov školy, na chodbu, kde má vykonávať dozor, po zazvonení na prestávku, trvá dozor vykonávajúcemu pedagógovi určitý čas, kým sa dostane na miesto určenia dozoru. A tiež, že najprv sa pohybuje v iných častiach chodby, kým príde na spojovaciu chodbu, v ktorej sa nachádza miestnosť č. 137. Tiež, že sa dozor pohybuje hore dole, nestojí na jednom mieste.

Obžalovaná chce upriamiť pozornosť hlavne na čas dozoru pred úrazom, v tomto (okamihu-čase-minúte) práve v tej chvíli na chodbe, po zazvonení na prestávku, ešte nebol nikto, koho by mohla požiadať o pomoc. A keďže jej prišlo nevoľno náhle, na chodbe v tom čase nebol nikto, nebol časový priestor na behanie po škole a zháňanie pomoci, tak súrne vošla na najbližšie WC vedľa miestnosti č. 137, čo je asi 1,5m.

V rozsudku sú citované aj výpovede žiakov v pozícii svedkov, avšak opäť takým spôsobom, že nie sú uvedené rozpory vo výpovediach a nie je uvedené ani to, že žiaci vypovedali rôzne a nie všetky deti uvádzali, že by boli na chodbe nejakí učitelia.

V rozhodnutí súdu sa aj tu v súvislosti s výpoveďami svedkov a ich rozporami nachádza odôvodnenie, ktoré doslova odignorovalo to, že svedkovia vypovedali každý inak, každý uvádza iné skutočnosti a ešte aj nesedia časové údaje, výpovede sú v niektorých momentoch rozporuplné tak, že si svedkovia vzájomne protirečia, ale toto súdom nebolo vzaté do úvahy. Výpovede svedkov nie sú jednoznačné a nespochybniteľné, mnohé z rozporov neboli ani odstránené a v rozhodnutí sa berú ich výpovede ako jednoznačne pravdivé, čomu tak nie je. Teda obžalovaná opakuje, že nie je možné z takýchto nejednoznačných výpovedí o deji skutku vytvoriť jednoznačný záver o tom, že porušila povinnosti vyplývajúce jej z pozície zamestnanca ako pedagóga ZŠ a zavinila úraz.

Svedok B. ani raz neuviedol, že ho zastavila pani učiteľka O., hoci vypovedal viackrát. Ak si predstavíme jedinou trasu, ktorou mohol utekať pre pomoc do zborovne, tak musel najprv utekať okolo svedkyne J., tak obehnúť okolo celého schodišťa a až následne pred zostupom dole schodišťom musel ísť okolo svedkyne O., ktorá ako jediná uviedla, že ho zastavila.

Vo svojej výpovedi však nespomína ďalšieho chlapca, ktorý uviedol, že bežal do zborovne pre pomoc B. O.. Pritom svedkyňa J. uviedla, že poslala žiačky, aby utekali pre vedenie školy. Avšak žiadna zo žiačok vo výpovedi neuviedla, že by ich tam svedkyňa J. poslala.

Vzhľadom k tomu, že všetci žiaci vo svojich výpovediach uviedli, že obžalovaná šla na WC, že im to povedala nebolo pre nich žiadnym problémom vedieť, kde ju majú hľadať. A žiačka C. ani neuviedla, v ktorej časti chodby v jej rajóne dozoru ju našli a kedy to presne bolo, pretože vo výpovediach uviedli, že všetky 4 dievčatá boli na WC. Teda výpoveď žiačok a svedkyne J. sú v rozpore. V zmysle časového sledu, ako uvádza svedkyňa J., by dievčatá nestihli ísť na WC. Takýchto rozporov je veľmi veľké množstvo a nikto sa nimi nezaoberal, lebo konanie sa sústredilo iba na to, aby bola uznaná vinnou.

R. C. ako svedok, uviedla, že obžalovaná na toaletu išla ku koncu prestávky, kdežto svedkyňa J. uvádza, že celé sa to stalo tesne po zazvonení na prestávku a ona vtedy tam bola a videla, ako ide obžalovaná na WC.

Svedok B. O. tiež uviedol, že pred úrazom boli spolu s poškodeným J. na WC, čo už úplne vyvracia výpoveď svedkyne J. !

Svedok A. /žiak/ uviedol, že sme vybehli vonku a pohľadali učiteľku a tuším, že B. O. išiel do zborovne, aby zavolali záchranku, no a potom prišla pani učiteľka rýchlo a my sme išli do triedy, nás pán riaditeľ odviezol. Svedkyňa B. L. uviedla, že iba ich odviezla do triedy a nie pán riaditeľ, nespomína, kto poslal O., aby zavolali záchranku, že to bolo na obžalovanej pokyn a ani nevedel presne, či to bol O.. Ale tiež, že si veľmi nepamätá.

Výpovede žiakov sú nie veľmi presné a sú nejednoznačné, sú v nich rozpory, ktoré neboli odstránené a teda je otázne, či je možné tieto výpovede brať do úvahy pri rozhodovaní o vine a treste ako nosné, ako meradlo objektívnosti a či je vôbec možné z takýchto nejednoznačných a protichodných výpovedí vytvoriť tak jednoznačný záver, ako sa to objavilo v predmetnom rozsudku a to s ohľadom na osvojenie si za pravdivé výpovede svedkyň B. O. a J.. Aj toto obžalovanej dáva za pravdu v tom, že v celom konaní nebolo jednoznačne a nepochybné preukázané, že sa dopustila skutku, ktorý sa jej kladie za vinu.

Ďalším svedkom, ktorý sa vyjadroval k situácii ohľadom dozoru, je B. L., ktorá síce teoreticky opísala, ako by obžalovaná mala postupovať, keď potrebovala deti nechať samé, ale bola to jej subjektívna teoretická konštrukcia, ktorá sa v praxi nedala zrealizovať, keďže obžalovanej prišlo nevoľno náhle a rýchlo a na chodbe nebol nijaký dozor. Miesta, kde mala nechať deti, podľa svedkyne, sa buď vôbec nevyužívajú, lebo boli zatrasené paravánmi a boli tam obrovské kvetináče. Kým by odťahla paravány a kvetináče, ktoré slúžili ako zátarasa, aby tam deti nesadali do kresiel a nehrali na klavíri a zorganizovala deti na prechod k tejto časti chodby, keďže väčšina z nich išla súčasne s ňou na WC, vrátane poškodeného, tak by hádam aj odpadla či stratila by vedomie. V tej chvíli bola rada, že došla na toaletu.

Samotná svedkyňa B. L. vo výpovedi zo dňa 9.11.2023 o 10:22:07 potvrdila, že sa obžalovanej asi niečo muselo stať, keď opustila triedu, ale akosi už zabudla dodať, že jednak mala nárok na prestávku a jednak jej bolo zle tak, že nemala priestor na zháňanie pomoci po celej chodbe, alebo až v zborovni. Táto svedkyňa opakovane uviedla, že obžalovaná je veľmi zodpovedným pedagógom, teda aj toto

poukazuje na skutočnosť, že nekoná zbrklo, a koná tak, aby žiaci neboli v ohrození za žiadnych okolností a postupovala tak aj v čase, kedy už nemohla ovládať náhlu nevoľnosť.

Svedkyňa B. L. si protirečí vo svojej výpovedi, keď raz uvádza, že pred „strelnicou“ vykonávala dozor p. J. a potom, že tam nemal nikto dozor. Súd sa týmto rozporom nevenoval, rovnako si súd neoveril, či obžalovaná naozaj mala priestor niekoho volať a či vôbec bolo koho zavolať.

Súd zavádzajúco uvádza, že dozor na chodbe bol a mohla ho osloviť. Obžalovaná zdôrazňuje, že na chodbe pred miestnosťou č. 137 dozor nebol a je spochybniteľné aj to, že údajne sa vykonával dozor aj na spojovacej chodbe. To, že učiteľky vykonávali dozor na „svojich“ chodbách, ešte neznamená, že vykonávali dozor aj pred miestnosťou č. 137.

Riaditeľ školy vypracováva rozvrh dozorov a mohol, pokiaľ by vôbec niekedy vykonával kontrolu dozorov na chodbách, tak ako mu to prikazujú interné predpisy, tak by zistil, že pred touto triedou dozory absentujú. Namiesto toho, v pozícii svedka, manipuloval listinnými dôkazmi a dopísal tam následne, rukou, svoje poznámky o tom, kto mal údajne vykonávať dozor. Na priamu otázku, nech toho učiteľa označí menom, nevedel jednoznačne odpovedať. Potvrdil však, že obžalovanej meno sa tam v rozvrhu dozorov nenachádza !

Od prvého momentu konania na súde obžalovaná zdôrazňovala, že pochybil riaditeľ, lebo obžalovaná nemala možnosť ísť na hygienickú prestávku a už vôbec nebolo vyriešené, čo robiť, ak vyučujúci má nejaký zdravotný problém, ktorý vznikne náhle. Riaditeľa školy v pozícii svedka, sa obžalovaná opakovane pýtala, kto menovite mal pred miestnosťou č. 137 vykonávať dozor a on to nevedel, lebo nijaký dozor tam nebol ustanovený.

Súd v rozhodnutí konštatuje, že deti boli poslané po pomoc niekým a teda toto dosvedčuje, že bol na chodbe dozor. Toto nijako preukázané nebolo, lebo obžalovaná sama poslala žiakov, aby išli po pomoc, a niekto aby volal sanitku, kým ona bude poskytovať prvú pomoc. Konštatovania súdu, na základe ktorých bola uznaná vinnou, sú subjektívne, súd vychádza z toho, čo sa domnieva a nie z toho, čo má preukázané. Veď predsa nie je možné robiť takéto závery iba na základe toho, čo sa súdu zdá ako pravdepodobné, pokiaľ to nemá jednoznačne a nepochybné preukázané.

Na margo toho, ako sa v škole vykonávajú „dôsledne“ dozory poukazuje na to, že B. po streľbe a hľadaní pomoci v zborovni, zo školy ušiel a nikto si toho nevšimol. Pokiaľ by obžalovanej nebola toto oznámila jeho matka, tak nikto nevedel, že žiak nejakým spôsobom prešiel cez vrátnicu a nie je v škole. Toto preukazuje, že tak ako nikto nevykonával dozor pred miestnosťou č. 137, tak nikto v čase prestávky nebol ani na vrátnici, kde sa podľa svedkyne B. L. mala obrátiť o pomoc v čase, keď jej bolo tak zle, že skoro odpadla. Toto tiež nikto nezaznamenal. V škole vládol chaos a je zázrak, že pod takým vedením sa v škole nikdy nič nestalo.

Obžalovaná bola uznaná vinnou z toho, že v stave náhle nevoľnosti opustila žiakov počas riadnej školskej prestávky a odišla na WC. Vinnou ju uznali na základe toho, že dala pokyn na opustenie palebnej čiary a zdržiavania sa mimo nej v oddychovej zóne. Skupina žiakov bola prítomná v priestore, kde sa nachádzali aj zbrane kategórie D. Avšak samotný Krajský súd Košice jej dal za pravdu, že išlo o modelovú hodinu, že žiakom počas prestávky zbrane nezverila a že vykonala všetky opatrenia na to, aby zamedzila úrazu.

Ku dnešnému dňu obžalovanej nie je jasné, prečo má byť vinná za to, že riaditeľ školy zanedbal povinnosti vyplývajúce mu z jeho funkcie.

Zastáva názor, že na to, aby mohla byť uznaná za vinnú, je nevyhnutné jednoznačne a nepochybné preukázať, že sa dopustila porušenia svojich povinností. Zastáva názor, že ku dnešnému dňu sa to nepodarilo. Jej odsúdenie vychádza z rozporuplných výpovedí žiakov, účelových výpovedí svedkov. Listinné dôkazy /interné predpisy/, ktoré preukazujú to, že žiadnu zo svojich povinností nezanedbala, neboli vzaté do úvahy, rovnako aj nebolo vyhodnocované to, v akom rozsahu si úraz zapríčinil poškodený sám a akú vinu na úraze má žiak, ktorý strieľal, nebolo vzaté do úvahy to, že obidvaja porušili Školský poriadok vo významnej miere a v tak závažnom rozsahu, že by to minimálne malo viesť k zníženej známke zo správania.

Jediným správnym a zákonným rozhodnutím bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania pre nedostatok veku. Zvyšok je podľa názoru obžalovanej, iba hľadanie vinníka za každú cenu, bez ohľadu na všetky okolnosti prípadu a na to, že krajský súd ustálil, že je nevyhnutné brať do úvahy to, že neboli v interných predpisoch upravené postupy ako riešiť náhlu nevoľnosť pedagóga a nebol pred miestnosťou č. 137 dozor. Tomuto súd prvého stupňa vôbec nevenoval pozornosť.

V rozhodnutí Krajského súdu Košice 8To/90/2024 zo dňa 3.1.2025 je na strane 7 uvedené nasledovné: „Krajský súd sa teda nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že svojim konaním obžalovaná porušila dôležitú povinnosť uloženú jej podľa zákona, pretože je síce pravdou, že deti ponechala v priestoroch strelnice potom, čo túto opustila, avšak na druhej strane, ako už bolo vyššie uvedené v tomto rozhodnutí, stalo sa tak po tom, čo ich dôsledne upozornila, že sa majú zdržiavať v oddychovej zóne a nemanipulovať so zbraňami a strelivom.“

Na strane 8 citovaného rozsudku je uvedené: „Napokon treba zvýrazniť, že maloleté deti vzhľadom na predchádzajúcu výnimku športovej streľby sústavného poučovania o bezpečnosti pri výkone tejto činnosti ako aj opakovaných účasťach na súťažiacich či už krajských alebo celoslovenských vedeli, že sa nemôžu svojvoľne bez pokynu či už pedagóga trénera, rozhodcu vrátiť na palebnú čiaru a manipulovať so zbraňami vo vzťahu ku ktorým im bezprostredne pred tým bol daný príkaz, aby sa ich nedotýkali.“

Tomuto sa súd prvého stupňa nevenoval, počas celého konania tieto okolnosti neboli brané v úvahu a súd prvého stupňa sa s týmto vyjadrením krajského súdu nijakým spôsobom nevyrovnal.

Za zmienku stojí aj vyjadrenie krajského súdu citovaného rozsudku na str. 8: „.....taktiež je nevyhnutné zohľadniť okolnosť, že spôsobený následok uvedený v posudzovanom skutku bol spôsobený práve v dôsledku nerešpektovania pokynov daných obžalovanou maloletým deťom vrátane mal. H. a mal. E.B. a to bolo hlavnou príčinou jeho vzniku.“

Vyššie uvedené obžalovaná uvádza v celom tomto konaní bez toho, aby sa tým súd prvého stupňa zaoberal. Napriek tomu, že ide o maloleté deti, nie je možné uznať ju vinnou len preto, že je učiteľka a len preto, že ide o mal. deti. Podľa jej názoru, je nevyhnutné sa zaoberať tým, že deti boli blízke veku trestnej zodpovednosti, mali špeciálny 3 ročný výcvik, hádali sa pred obžalovanej hodinou, B. mieril na J. 5 sekúnd, čo uvádza vo svojej výpovedi sám poškodený dňa 22.5.2020. Na hlavnom pojednávaní dňa 13.1.2022 uviedol, že bolo na neho mierené 3 sekundy, prepis str. 19, 14:32:58. B. mohol zabrániť výstrelu, ak by použil bezpečnostnú poistku, boli opakovane poučovaní o BOZP a odvolaní do oddychovej zóny.

Napriek tomu, že obžalovaná opakuje, že zodpovedný za podmienky a rovnako ako aj za obsah interných predpisov, za vypracovanie rozvrhu hodín a vypracovanie rozvrhu dozorov v nej, je riaditeľ a riadiaci pracovníci, tak je to ku dnešnému dňu odignorované.

Obžalovaná má zato, že bolo nevyhnutné vziať do úvahy § 6 ods. 1, ods. 7, ods. 8, § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z.z. o ochrane a bezpečnosti zdravia pri práci, z ktorého je zrejmé, že zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný vykonávať opatrenia so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa práce a v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, je povinný sa starať o bezpečnosť a ochranu zdravia všetkých osôb, ktoré sa nachádzajú s jeho vedomím na pracoviskách alebo v jeho priestoroch a úlohy zamestnávateľa v oblasti starostlivosti o bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci sú povinní zabezpečovať vedúci zamestnanci na všetkých stupňoch riadenia v rozsahu úloh vyplývajúcich z ich funkcií.

V zmysle § 8 citovaného zákona

1)

Na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia zamestnancov pri práci v prípade vzniku bezprostredného a vážneho ohrozenia života alebo zdravia je zamestnávateľ po zohľadnení veľkosti organizácie, charakteru práce, charakteru nebezpečenstiev a veľkosti rizika povinný

b)

vopred vykonať opatrenia, aby sa zamestnanci mohli postarať o svoje zdravie a bezpečnosť, prípadne o zdravie a bezpečnosť iných osôb, a aby podľa svojich možností zabránili následkom tohto ohrozenia.

Takže zamestnávateľ (ZŠ C. F. X, E.) v zastúpení štatutárom, ktorým je riaditeľ školy, mal povinnosť zabezpečiť jednak možnosť pre každého pedagóga ísť na hygienickú prestávku počas prestávky, jednak vypracovať rozvrh hodín s požadovaným počtom učiteľov a asistentom podľa počtu žiakov v zmysle právnych predpisov, dôsledne k nemu následne vypracovať rozvrh dozorov tak, aby bol zabezpečený pred každou miestnosťou v škole, keď sú tam žiaci a je to potrebné. Tiež vypracovať inštrukcie postupu pre prípad náhlej nevoľnosti, či inej mimoriadnej situácie pedagógov, čo v škole, kde obžalovaná pracuje, nebolo zabezpečené.

Nehovoriac o tom, že obžalovaná mala nadpočet žiakov, ktorý prekročoval normu o viac než 130 %, na čo opakovane upozorňovala, avšak zo strany riaditeľa školy neprišla žiadna odozva – jej výhrady boli ignorované, odmietnuté a nikdy nebol podniknutý žiadny krok na zmenu alebo zlepšenie situácie. V čase úrazu boli jej deti školopovinné (študujú doteraz), manžel bol vážne chorý a následne tejto zákernej chorobe podľahol. Teda i jej ekonomická a sociálna situácia neumožňovala, aby odmietla ísť učiť, lebo má nadpočet žiakov, lebo pri systéme riadenia školy by bola prišla o prácu a tým pádom o príjem. V ich regióne je ťažké získať trvalé miesto učiteľky s jej aprobáciou (geografia-pedagogika) v jej veku.

Napriek vyššie uvedenému musela takto fungovať celé roky a nikdy sa deťom nič nestalo, lebo ona postupuje s primeranou opatrnosťou, predvída, čo sa môže udiť a deti poučuje neustále každý začiatok školského roka, ako aj každú praktickú aj teoretickú hodinu. Chodila s nimi na tie najvyššie celoslovenské a medzinárodné súťaže, kde každý rok získali medailové umiestnenia a vytvorili 15 slovenských rekordov. K tým najlepším patrili aj B. a J.. Diplomy a články z novin sú priložené v spise, ako dôkaz, že nešlo o náhodné umiestnenia ale, že takto súťaže vyhrávali niekoľko rokov čo je výsledkom žiakov a aj jej kvalitnej práce s týmito žiakmi, vrátane dodržiavania bezpečnosti pri streľbe. Teda z vyššie uvedeného vyplýva, že sa nedalo predvídať, že títo žiaci, ktorí chodia na súťaže a sú dookola poučovaní o BOZP urobia niečo také. Teda dá sa teoreticky uvažovať o tom, že mohla odmietnuť vykonávať prácu, ale už nikto neuvádza, z čoho mala žiť a živiť seba a deti.

V súvislosti so zaistením bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné komplexne posúdiť a vyhodnotiť aj skutočnosti stanovenia počtu žiakov v prípade športovej streľby na jedného trénera, pretože to nesporne súvisí aj s podmienkami výkonu dozoru na strelnici, ako aj potrebného počtu osôb na jeho zabezpečenie.

Súd prvého stupňa v rozsudku uvádza, že obžalovaná ďalej poukázala na nedodržanie stanoveného počtu žiakov, ktorý je odporúčaný v počte 5 na jedného trénera, čo platí podľa vyjadrenia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 16.9.2019 aj pre základné školy so športovou prípravou napriek tomu, že uvedený program je platný pre športové gymnáziá. Samozrejme neušlo pozornosti súdu, že stanovisko ministerstva je z doby potom, čo došlo k spáchaniu skutku a nie je zrejmé prečo, keď sa vzťahuje na základe ich vyjadrenia odporúčaný počet žiakov na jedného trénera podľa prílohy 2, už pre základnú školu športovou prípravou neplatí napríklad príloha 1, ktorá rieši počet hodín športovej prípravy ktorý je 10-24 hodín týždenne, pričom na základnej škole to bolo 5 hodín týždenne. Teda nie je zrejmé, ako má zodpovedná osoba určiť, čo bez výslovného určenia znenia zákona platí aj za iných podmienok ako zákonom stanovených a čo už neplatí, resp. na základe čoho napríklad niečo platí aj pre iný subjekt, ako je ten, ktorý je výslovne v právnom predpise uvedený, čo bol v danom prípade rámcový učebný plán pre športové gymnáziá s osemročným štúdiom s vyučovacím jazykom slovenským.

Vzhľadom k náročnej slovnej formulácii predmetného vyjadrenia súdom prvého stupňa zjavne došlo k nesprávnemu pochopeniu predmetných listinných dôkazov. Obžalovanej nie je celkom jasné, prečo sa súd opieral iba o listiny predložené riaditeľom školy, ktorý v pozícii svedka predložil iba:

príloha 1 – počet hodín športovej prípravy a príloha 2 – počet žiakov na jedného trénera a 1 list z nejakého dokumentu, kde je riaditeľom zvýraznený bod 9 ktorý uvádza, že športové triedy majú navýšenú hodinovú dotáciu vo všetkých ročníkoch o 3 hodiny na predmet športová príprava.

Avšak riaditeľ nezvýraznil bod 10 tej istej listiny, kde sa uvádza, že škola môže po prerokovaní v rade školy v školskom vzdelávacom programe stanoviť vyšší celkový počet hodín... Ak sa škola rozhodne zvýšiť počet hodín, tieto sú financované z vlastných zdrojov.

Tento 10 bod už súd prvej inštancie do úvahy nevzal a nepracoval vo svojich vyjadreniach aj s týmto bodom, napriek tomu, že je to vlastne odpoveď na otázku súdu. (teda peniaze na 2+3=5 hodín športovej prípravy škola dostane z Ministerstva školstva. Vyšší počet hodín je financovaný z vlastných príjmov školy, od sponzorov, SRPŠ, od rodičov, z projektových výziev, od športových klubov,...)

Na konci tejto listiny je: Schválilo MŠVVaŠ SR dňa 6.2.2015 pod číslom 2015-5130/1760-1-10A0 ako súčasť Štátneho vzdelávacieho programu pre základné školy s platnosťou od 1.9.2015

Obžalovaná súdu predložila celý dokument, aby si súd dokázal vytvoriť ucelený obraz a to Rámcový učebný plán pre športové gymnáziá s osemročným štúdiom s vyučovacím jazykom slovenským s prílohami 1, 2 a s Poznámkami vydanými Ministerstvom školstva SR k prílohám 1, 2

príloha 1 – počet hodín športovej prípravy, príloha 2 – počet žiakov na jedného trénera

Poznámky k športovej príprave:

1. Škola môže po vyjadrení rady školy v školskom vzdelávacom programe stanoviť vyšší celkový počet hodín športovej prípravy. Ak sa škola rozhodne zvýšiť počet hodín,.. tieto sú financované z iných zdrojov
2. riaditeľ školy upraví organizáciu vyučovania s prihliadnutím na potreby športovej prípravy....
3. do počtu 10-24 h. sa započítava regenerácia
4. odporúčaný počet žiakov na jedného trénera pre jednotlivé športy. V tomto prípade sa prepočítaný stav trénerov primerane zvyšuje alebo znižuje podľa počtu žiakov....

Schválilo MŠVVaŠ SR dňa 20.3.2015 pod číslom 2015-7846/10840:1-10B0 ako súčasť Štátneho vzdelávacieho programu pre gymnáziá s platnosťou od 1.9.2015

Ministerstvo školstva SR dňa 16.9.2019 zaslalo advokátovi obžalovanej vyjadrenie na základe jeho požiadavky o sprístupnenie informácie o overení si počtu žiakov na jedného trénera, ktorého znenie predložili súdu: V prípade športovej streľby je uvedený počet žiakov 5 na jedného trénera napriek tomu, že uvedený program je platný pre športové gymnáziá, ZŠ so športovou prípravou sú povinné rešpektovať rovnaké počty žiakov na jedného trénera. Dodávajú, že v zmysle § 5 zákona 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov riaditeľ školy riadi školu a zodpovedá za úroveň výchovno-vzdelávacej práce školy, ako aj za dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov.

To však neznamená, že počty žiakov na jedného trénera platili až od 16.9.2019, tak ako sa to snaží prezentovať riaditeľ školy pred súdom. Pričom sám riaditeľ predložil súdu dokument o počtoch žiakov na 1 trénera a počtu hodín s platnosťou od 1.9.2015.

Toto však už nebolo zohľadnené v rozsudku a teda nebolo prvostupňovým súdom odôvodnené, prečo je podľa neho v poriadku, že obžalovaná bola na počet žiakov 12 iba sama a vedenie školy jej nepridelilo žiadneho asistenta, alebo druhého trénera, napriek tomu, že to zamestnávateľovi zákonný predpis ukladá.

Existujú teda zákonné normy, ktoré určujú počet žiakov, za ktorý môže niesť zodpovednosť jeden učiteľ a od akého počtu žiakov je nevyhnutné pridelenie ďalšieho pedagóga alebo asistenta.

Nebola to ona, ale riaditeľ školy, kto túto povinnosť vedome porušil. Ak by riaditeľ školy poznal príslušné predpisy a plnil si riadne svoje povinnosti, jej opakované snahy o riešenie tejto situácie by neboli ignorované a v čase jej náhle vzniknutej nevoľnosti by žiaci boli pod dohľadom prideleného druhého trénera alebo asistenta, najmä vzhľadom na to, že išlo o priestor v hlavnej budove školy na 1.poschodí v miestnosti č. 137, v ktorej sa pravidelne vykonávala športová streľba. V čase incidentu však nikto z personálu nebol prítomný ani na chodbách školy, takže sa nemohla obrátiť na žiadnu osobu, ktorá by mohla dočasne prevziať dohľad nad 5 žiakmi v oddychovej zóne, keďže 6-ti využili možnosť ísť na WC.

Súd prvého stupňa neustále opakuje, že jedine obžalovaná bola spôsobilá učiť streleckú prípravu, čo ale nie je pravda, lebo aprobáciu telesná výchova – branná výchova má aj kolega B. L. S.. Teda on jej mohol byť pridelený na hodinu ako druhý učiteľ ale to by sa riaditeľ školy musel zaujímať o to, čo sa na škole deje, neignorovať jej opakované sťažnosti na nadmerný počet žiakov v triede a aspoň trochu sa zaujímať o predpisy a interné normy. Respektíve mohol jej byť pridelený ktorýkoľvek z asistentov školy, na výkon dozoru v miestnosti.

Okrem toho, čo opakovane uvádzala, je nevyhnutné prihliadnuť aj na Zákonník práce a v ňom obsiahnuté ustanovenia ohľadom BOZP a prestávok.

Na to, aby mohol mať pedagóg zabezpečenú hygienickú prestávku slúži aj rozvrh dozorov.

Na to, aby si mohli pedagógovia počas prestávky oddýchnuť a žiaci mali zabezpečený dohľad, slúžia podľa pracovného poriadku presne stanovené rozvrhy dozorov s uvedením presného mena dozorujúceho učiteľa, s presným časom výkonu dozoru a s presným uvedením miesta, kde sa má dozor vykonávať. V čase predmetného incidentu obžalovaná nebola poverená výkonom dozoru, teda, podľa interných predpisov školy nebola zodpovedná za výkon dozoru počas prestávky a teda sa nemohla dopustiť porušenia žiadnych povinností, ktoré mala ako pedagogický zamestnanec plniť. Hodinu streleckej prípravy riadne odučila, so všetkými poučeniami, kontrolou zbraní, odobratia zbraní, presunutia do oddychovej zóny a všetkými pokynmi, ktoré boli nevyhnutné k tomu, aby žiaci boli v bezpečí. To, že nebol prítomný žiadny iný poverený pedagóg na chodbe, je dôsledok nesprávneho vypracovania dozorov na chodbe a nie jej opomenutia či nekonania. Už v predchádzajúcom rozhodnutí krajský súd poukázal na to, či interné predpisy garantovali pedagógom výkon hygienických prestávok medzi vyučovacími hodinami. Týmto sa k dnešnému dňu súd prvého stupňa nezaoberal, len skonštatoval, že obžalovaná nemala opustiť triedu. Obžalovaná má za to, že takéto skonštatovanie nie je možné brať za rozhodujúce pri rozhodnutí o jej vine.

Bolo potrebné vyhodnotiť skutkový stav v širších súvislostiach – vrátane oprávnenosti krátkodobej neprítomnosti obžalovanej spôsobenej náhlou nevoľnosťou, ako aj vplyvu nesprávneho systému dozoru riaditeľa školy.

Preukázané je, že riaditeľ školy zanedbal svoje viaceré povinnosti, ale tým sa súd prvého stupňa nijakým spôsobom nezaoberal a rovnako aj prokuratúra v obžalobe toto opomenula. Nikto sa nezaoberal tým, že na škole sú kompetentné osoby, ktoré vytvárajú svojim pôsobením a činnosťou podmienky fungovania zamestnancov školy a zamestnanci nemajú možnosť do riadiacej funkcie týchto pracovníkov zasahovať, iba ich rozhodnutia plniť. Podmienky na škole sú také, že boli zanedbané predpisy BOZP, neboli v interných predpisoch spôsoby reagovania na výnimočné situácie, došlo zo strany vedenia školy k porušeniu zákona, povinností pri vykonávaní riadiacej funkcie, pri vytváraní interných predpisov, ale vinnou je ona, aj keď doposiaľ nebolo objasnené prečo.

Necíti sa byť vinná a nie je vinná za to, že žiaci hrubo porušili povinnosti vyplývajúce im zo Školského poriadku a z jej pokynu, hoci obidvaja priznali, že pokynu porozumeli a neďal sa zameniť s iným. Nie je vinná a ani sa necíti byť vinná, lebo ona zanedbala žiadnu z povinností zamestnanca a pedagóga, neporušila žiadny zákon a ani interný predpis.

Vinníkmi úrazu sú poškodení a žiak, ktorý striedal, obžalovaná sa ničoho nedopustila a zdôrazňuje, že sa doposiaľ nepreukázalo, že by sa bola dopustila porušenia akejkoľvek povinnosti vyplývajúcej jej z výkonu jej povolania. Po celý čas je uznávaná vinnou a odsudzovaná nie na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ale na základe toho, že súd prvého stupňa si účelovo vyberá útržky z výpovedí svedkov a žiakov, ignoruje nedostatky v riadení školy a interných predpisoch a viacej sa opiera o to, kto čo povedal, ako o to, čo reálne zostalo preukázané.

Žiaci konali hrubo v rozpore so školskými predpismi. Konali vedome, vedome porušili BOZP, vedome porušili právne predpisy, interné predpisy školy a BOZP. Úraz vznikol výlučne ich zavinením, obžalovaná nemala možnosť zasiahnuť a nebola v tom čase poverená dozorom. Úraz vznikol v dôsledku nedisciplinovanosti žiakov a zlyhania vedenia školy pri plnení si svojich základných povinností. Ku dnešnému dňu neexistuje dostatok dôkazov k tomu, aby súd mohol jednoznačne a nepochybné skonštatovať, že je vinná ona, že niečo zavinila, porušila, opomenula, o čom svedčí aj to, že rozsudky okresného súdu boli opakovane zrušené krajským súdom. S ohľadom na uvedené zastáva názor, že sa

nepodarilo jednoznačne a nepochybné preukázať, že naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu kladeného jej za vinu.

Počas celého konania sa súd prvého stupňa nezameral, napriek jej opakovanému poukázaniu, na porušenie povinností riaditeľom školy a ani na to, že poškodený a strelec vážnym spôsobom porušili predpisy, BOZP, jej pokyny a vedome vytvorili nebezpečnú situáciu, ktorá vyústila v úraz.

Obžalovaná nemala v čase incidentu nikde (ani na chodbe a ani v miestnosti č. 137) pridelený dozor, konala v medziach svojich zákonných povinností. Vedením školy v čase prestávky nemala pridelené iné organizačné a ani dozorné úlohy.

Uznesenie odvolacieho súdu 8To/90/2024 zo dňa 23.1.2025 na str. 6 hovorí o tom, že: neporušila svojim konaním Zákon o zbraniach a strelive č. 190/2003.

Táto hodina bola modelovou hodinou v súlade s učebnými osnovami a školským vzdelávacím programom, zbrane boli zabezpečené v súlade so zákonom. Zabezpečila všetky predpoklady BOZP tak, aby žiaci boli počas hodiny a aj po nej v bezpečí.

Taktiež konštatovanie znalca z odboru strelných zbraní a strelníc, že išlo o tak usporobenu miestnosť, že v nej mohli žiaci v pridelenom priestore ostať v čase, kedy nestrieľali.

Obžalovaná má teda za to, že sa nedopustila ničoho, čo by sa dalo klasifikovať ako porušenie povinností vyplývajúcich jej z pozície zamestnanca ako pedagóga ZŠ spojených s bezpečnosťou žiakov.

Na to, by mohla byť uznaná vinnou a odsúdená, je nevyhnutné preukázať, že existuje priama príčinná súvislosť jej konania, nekonania či opomenutia a následku. Avšak existuje priama príčinná súvislosť medzi zanedbaním povinností riaditeľa a následkom a porušením povinností žiaka, porušením ňou vydaných pokynov a následkom. Ale toto doposiaľ súd prvého stupňa nechal do úvahy.

Žiaci vedome porušili bezpečnostné predpisy (nedovolený vstup do palebnej zóny, nedovolený vstup na palebnú čiaru, nedovolenú manipuláciu so zbraňou, postavenie sa pred hlaveň a ťahanie hlavne k sebe, stlačenie spúšte, neuposlušnosť riadnych ničím nezameniteľných príkazov a pokynov, ktorým rozumeli ako sa vyjadrili vo svojich svedeckých výpovediach) – všetky podstatné znaky trestného činu ublíženia na zdraví s vzťahujú na ich konanie, nie na jej konanie ako učiteľky.

V znaleckom posudku B. J. N. D. 34/2019 sa uvádza, že došlo k strelnému poraneniu hlavy, životne dôležitého orgánu a to mozgu, čo obžalovaná nikdy nepochybnila a ani to, že to bol úraz ťažký. Obžalovanej je to naozaj veľmi ľúto, čo sa H. J. stalo, ale opakuje, že úraz si spoluzavinil a nijakým spôsobom ho nezavinila ona.

Napriek tomu, že ide o vážny úraz, nemôže to byť však dôvod k tomu, aby bola uznaná vinnou a odsúdená, keď tento stav si poškodený privodil svojim nezodpovedným konaním a porušením svojich povinností žiaka a porušením ňou vydaných pokynov. Poškodený sa vedome správal tak, že vedel a mohol vedieť, že si úraz môže privodiť. Obžalovaná preukázala, že nedodržiaval liečebný režim a po úraze sa správal nezodpovedne k svojmu zdravotnému stavu, keď vedome robil saltá do pieskoviska na sídlisku, basketbalovou loptou robil hlavičky, Do obedu v škole bol oslobodený od telesnej výchovy, na základe lekárskeho potvrdenia, a poobede na tom istom školskom ihrisku hral futbal s kamarátmi (písomne označenom, že je to objekt monitorovaný kamerovým systémom), tiež dobrovoľne bol ako pomocník pri celoškolskom zbere papiera, kde celý deň dvíhal ťažké náklady.

Riaditeľ školy nezabezpečil dozory celkovo (vnútorný režim), čo je jeho povinnosť podľa § 153 Školského zákona. Zodpovednosť má byť adresovaná jemu a nie obžalovanej, ako učiteľke, ktorá konala v medziach zákona, interných predpisov a jej pridelených úloh.

Nebolo preukázané, že by naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa jej kladie za vinu, nebolo preukázané, že by opomenula, či zanedbala niektorú zo svojich povinností tým, že by konala nedbanlivostne, či by niečo opomenula z nedbanlivosti. Pri výučbe športovej strelby splnila všetko, čo

jej ukladajú jej povinnosti pedagóga – zamestnanca spojených s BOZP a zabezpečením bezpečnosti žiakov.

V zmysle § 2 ods. 4 Tr.por. obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu. V prípade nejasností, rozporov a nezrovnalostí (a tých je v tomto prípade veľké množstvo a napriek konaniu prebiehajúcej od roku 2019, neobjasnených a neodstránených), musí súd aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (§ 2 ods. 10 Tr.por.) čo v jej prípade aplikované nebolo.

Napadnutý rozsudok trpí závažnými právnymi aj skutkovými nedostatkami, ktoré bránia tomu, aby mohol obstať. Obžalovaná namieta najmä porušenie princípu ultima ratio, nesprávne posúdenie zavinenia, nerovný prístup k subjektom potenciálnej zodpovednosti a neprimerané ignorovanie spoluzavinenia poškodeného.

Trestné právo má plniť funkciu krajného prostriedku ochrany spoločnosti – ako ultima ratio. V predmetnej veci však došlo k jej postihu ako obžalovanej, napriek tomu, že okolnosti prípadu mohli (a mali) byť riešené v rovine pracovnoprávnej zodpovednosti. Aj keď je otázka, či vôbec niečo porušila.

Nepočínala si v rozpore so svojimi pracovnými povinnosťami. Tak ako veľa krát opakovala v čase jej náhlejšej nevoľnosti už prebiehala riadna školská prestávka, počas ktorej nebola poverená dozorom a ako zamestnankyňa mala právo na hygienickú prestávku podľa ustanovenia § 91 Zákonníka práce. Škola neurčila dozor, preukázateľne neexistoval rozvrh dozoru pre miestnosť č. 137 ani pred touto miestnosťou počas prestávok a prevádzka strelnice nebola riadne povolená ako odborná učebňa v zmysle § 49 a § 50 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive. Rovnako nebol vypracovaný a znalcom schválený prevádzkový poriadok podľa normy STN 39 5050. Za tejto situácie nemožno spravodlivo požadovať, aby obžalovaná ako učiteľka niesla plnú trestnoprávnú zodpovednosť.

V konaní bola ako jediná obžalovaná a bola jedinou osobou čeliacou obžalobe, hoci je zrejmé, že zlyhanie spočívalo v radiaciach a organizačných nedostatkoch školy.

Riaditeľ školy ako štatutár bol zodpovedný za organizáciu vyučovania, rozvrh dozoru a podmienky prevádzky tzv. strelnice.

Takýto selektívny prístup k uplatňovaniu zodpovednosti odporuje zásade rovnosti pred zákonom garantovanej v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR.

Zo skutkového priebehu vyplýva, že ku zraneniu došlo výlučne dôsledkom svojvoľného a výslovne zakázaného konania maloletých žiakov. Poškodený žiak bol plne poučený o pravidlách bezpečnosti a konal vedome proti nim.

Tento odsudzujúci rozsudok je nepreskúmateľný, nedá sa z neho jednoznačne a nepochybne určiť, z akých dôkazov vychádzal súd prvého stupňa pri rozhodovaní o jej vine a jej odsúdení, keďže je v dôkazoch mnoho rozporov, ktoré neboli odstránené, neboli vyhodnocované dôkazy, ktoré poukazujú na to, že pochybilo vedenie školy, nebolo vyhodnocované, ako sa súd vyrovnal s tým, že išlo o modelovú hodinu, že žiaci boli poučení, že nebol nikde v dosahu dozor a tak by sa dalo pokračovať ešte dlho. Takto odôvodnený rozsudok narúša nielen jej právnu istotu, ale porušuje jej právo na spravodlivý proces. Takýto rozsudok narúša právnu istotu a na jej strane ako obžalovanej a vyvstávajú pochybnosti o tom, či nebolo porušené jej právo na spravodlivý proces vo vzťahu k vyhodnocovaniu dôkazov a následnom rozhodovaní v jej trestnej veci na základe takto vyhodnotených dôkazov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujú, aby Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok OS SNV 2T/82/2020 zo dňa 3.4.2025, sám vo veci rozhodol a spod obžaloby obžalovanú v celom rozsahu oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr.por., keďže sa nepodarilo jednoznačne a nepochybne preukázať, že obžalovaná spáchala trestný čin, ktorý sa jej kladie za vinu. Alternatívne vec vrátil na súd prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie prokurátorka. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že podľa názoru prokuratúry, uloženie peňažného trestu vo výmere 1.000,- eur nespĺňa podmienky uloženia trestu v zmysle ustanovenia § 34 Tr.zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Základnou funkciou trestu je represívna funkcia (zabránenie v nožnej trestnej činnosti), popri ktorej do popredia vystupuje aj výchovná funkcia tak vo vzťahu k páchatel'ovi (individuálna prevencia), ako aj jeho prostredníctvom na ostatných občanov – potenciálnych páchatel'ov (generálna prevencia).

Konanie obžalovanej je síce právne kvalifikované ako nedbanlivostný trestný čin a prvostupňový súd pri ukladaní trestu, okrem iného (doba, ktorá uplynula od spáchania skutku), bral do úvahy aj mieru spoluzodpovednosti na spôsobenom následku vo forme ublíženia na zdraví aj samotnými maloletými deťmi, a to E. B. a H. J., no podľa názoru prokuratúry, obžalovaná ako dlhoročný pedagogický pracovník mala dodržať primeranú mieru opatrnosti a predvídavosti vo vzťahu k akému následku môže dôjsť, ak ponechá maloleté deti bez dozoru v priestore, kde sa nachádzajú zbrane so strelivom, a teda následok, ku ktorému jej konaním došlo, nie je možné dať na zodpovednosť maloletým osobám.

Aj prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že jednou z podstatných príčin, prečo došlo k strelnému poraneniu maloletej osoby, bola skutočnosť, že maloleté osoby ostali bez dozoru s voľným prístupom k zbraniam a strelive. Prvostupňový súd takisto považoval za nepochopiteľné, že obžalovaná, ako osoba, ktorá dlhodobo pracuje s deťmi sa spoliehala iba na to, že v tom čase maloleté deti budú počúvať jej pokyny a nebude nikto, kto by vzhľadom na vek a možno aj povahové vlastnosti mohol konať inak a porušiť ich.

Vo všeobecnej rovine je zároveň nevyhnutné uviesť, že účel trestu podľa § 34 ods. 1 Tr.zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdov o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a pritažujúce okolnosti, vychádza aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má zákon pôsobiť na ochranu spoločnosti tak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), ako aj voči ďalším občanom – potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest, samozrejme, musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 8. októbra 2014, sp.zn. 1To 2/2014).

V kontexte vyššie uvedeného, zohľadniac zavinenie obžalovanej a následok na zdraví maloletej osoby, ktorý jej konaním vznikol, a to prokurátorka podotýka v dôsledku strelného poranenia, v podobe ťažkej ujmy na zdraví (ťažké poranenie lebky a mozgu vľavo v čelovo-temennej oblasti s drobnými pomliaždeninami a krvácami s následným opuchom mozgu priebehu strelného kanála a s následnou pravostrannou obrnou končatín vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti v rozsahu 168 dní), tak nie je možné peňažný trest vo výmere 1.000,- eur považovať za úmerný k spáchanému trestnému činu a dostatočne spĺňajúci funkciu generálnej prevencie uloženého trestu.

Vzhľadom na takto uvedené skutočnosti podané odvolanie považuje za odôvodnené.

K odvolaniu prokurátorky sa písomne vyjadrila obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne a uviedla, že dlhodobo a opakovane uvádza, že sa nedopustila žiadneho trestného činu. Ako pedagóg stále, aj pri vyučovacej hodine pred úrazom vykonala všetky opatrenia tak, aby deti boli v bezpečí a nedošlo k ujme

na ich životoch a zdraví. Nesúhlasí s peňažným trestom a ani s nijakým iným trestom, keďže nebolo počas celého konania preukázané, že by svojim konaním, či opomenutím svojich povinností pedagóga zapríčinila, či inak prispela ku vzniku poškodenia zdravia H. J..

Aj keď sa odvolanie prokurátora vzťahuje na druh trestu, ktorý jej bol prvostupňovým súdom uložený, ani jedenkrát v tomto odvolaní prokurátor neuviedol to, o čo sa opiera samotný Krajský súd Košice a to, že bola to modelová hodina a ako taká musela byť vykonaná v súlade s učebnými osnovami a školským vzdelávacím programom a ako taká mala mať svoje postupy, ktoré žiaci mali vykonať, nacvičiť a upevňovať. Toto všetko urobila a dodržala. Teda je ťažko hovoriť o tom, ako sa uvádza na strane 2 ods. 1 odôvodnenia odvolania prokurátora, že mala dodržať primeranú mieru opatrnosti a predvídavosti, keď ponechala deti bez dozoru v priestore, kde sa nachádzali zbrane so strelivom.

Obžalovaná sa ohradzuje na konštatovanie, že ponechala deti bez dozoru v priestore, kde sa nachádzali zbrane so strelivom. Zbrane boli opakovane skontrolované po ukončení streľby a ani v jednej zo zbraní sa žiadne strelivo nenachádzalo. Strelivo bolo oddelené od zbraní, žiaci dostali riadny a nezameniteľný pokyn, aby sa zbraní už viac nedotýkali a všetci odišli do oddychovej zóny. To, že obžalovaná neporušila zákon o zbraniach a strelive pri svojom rozhodovaní uznal aj krajský súd.

Obžalovaná sa nemôže stotožniť s názorom prokurátora, že deti nechala s voľným prístupom k zbraniam. Ani v tomto prípade neporušila žiadnu svoju povinnosť, interný predpis, či zákon. Počas celého konania a nijakým listinným dôkazom nebolo preukázané, že bola povinná zbrane niekam odložiť, odpratať, zamknúť, či urobiť niečo iné. Podotýka, že žiaci nemali voľný prístup k zbraniam a strelivu, lebo jednak zbrane boli skontrolované, náboje boli oddelené od zbraní a netreba zabúdať ani na ten dôležitý fakt, že žiaci boli v oddychovej zóne s pokynom nepriblížiť sa k palebnej čiare a zbraniam. Podotýka, že mala v triede na hodine 11 žiakov a 6 z toho odišli počas prestávky na WC, vrátane poškodeného.

Tým, že na chodbe nebol dozor, nemala ako inak vyriešiť svoj akútne zdravotný stav, iba utekať na toaletu.

Nedopustila sa žiadneho trestného činu a preto nie je potrebné pred ňou ochraňovať spoločnosť. Je pedagóg 38 rokov a rovnaký čas sa venuje športovej streľbe, kde pracuje so žiakmi. Nikdy sa nevyskytol úraz, porušenie pokynov, či iná nehoda, ktorá by čo i len naznačovala, že môže dôjsť k nejakému úrazu.

Nestotožňuje sa jednak s tým, že bola uznaná vinnou za trestný čin, ktorý nespáchala a ani nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že by niečo opomenula, či konala, alebo nekonala v rámci svojich povinností zamestnanca tak, že došlo k spáchaniu trestného činu a nesúhlasí nielen s peňažným trestom, ani s akýmkoľvek iným trestom.

Nikto nedokáže uviesť a ani potvrdiť, že by sa tento úraz nebol stal aj vtedy, keď by jej nebolo prišlo náhle nevoľno a ona by bola ostala počas prestávky v triede, lebo B. a J. sa hádali už na hodine matematiky, ktorá bola pred jej hodinou a hádali sa tak, že ich učiteľka musela upokojovať. V celom konaní toto nikto nevzal do úvahy. Pokiaľ je niekto vinníkom v tejto trestnej veci, tak je to B., ktorý strieľal, mieril na poškodeného, nepoužil poisťku a J., ktorý sa postavil pred hlavu zbrane a ešte ju aj ťahal k sebe.

Nikto neriešil a ani sa nezaoberal zodpovednosťou riaditeľa školy, ktorý „riadil“ školu tak, že nepoznajú predpisy a zákony (čo vlastne priznal sám) nedokázal vypracovať Rozvrh dozorov tak, aby bol aj pred miestnosťou č. 137 dozor, nezabezpečil spôsob, ako má realizovať učiteľ hygienickú prestávku počas prestávky, ako postupovať a koho volať, pokiaľ učiteľovi, či žiakovi príde počas hodiny, či počas prestávky náhle nevoľno.

Nehovorí už o tom, že mala v triede nadpočet žiakov o 130 % a ani to riaditeľ školy neriešil, lebo na škole, kde pracuje, to bolo stále tak, že sa nič nerieši. Opakovala to, sťažovala sa, žiadala, aby sa počet žiakov upravil, tak jej bolo povedané, že má dať výpoveď, pokiaľ sa jej to nepáči. Jej slová potvrdzuje aj následné konanie riaditeľa, keď už v čase po úraze, do športovej streleckej triedy prijal ešte ďalšieho, 13-ho žiaka dokonca s poruchou pozornosti.

Toto všetko zanedbal riaditeľ, ale on nenesie žiadne dôsledky, zjavne preto, lebo on nepozná zákony, predpisy a tak je „mimo všetkej zodpovednosti“.

Nestotožňuje sa ani s tým názorom prokurátora, že nie je možné dať na zodpovednosť maloletým to, že došlo k úrazu a podľa prokurátora tento následok zaviniła obžalovaná. Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že všetky povinnosti, aké mohli byť porušené boli porušené riaditeľom školy a rovnako poškodený a žiak, ktorý strieľal, porušili svoje povinnosti.

Obžalovaná opakovane uvádzala, že žiaci porušili jej príkaz, aby po odchode do oddychovej zóny tam zotrvali a nedotýkali sa zbraní. Tým, že oddychovú zónu B. a J. opustili a svojvoľne išli na palebnú čiaru a brali do ruky zbraň, porušili nielen jej pokyny, ale aj BOZP a aj Školský poriadok, čím si privodil J. úraz a B. ho zavinił. Je to tak bez ohľadu na vek žiakov.

Obžalovaná si dovoľí namietat', že sa podľa prokurátora, spoliehala iba na to, že deti budú počúvať jej pokyny. Pokiaľ by tomu tak bolo, tak by zadala pokyn a niekde odišla, ale ona poučila deti na začiatku hodiny, počas streľby, poučuje ich na začiatku školského roka, vydala jasný a nezameniteľný pokyn, odvolala ich do oddychovej zóny a žiaci v oddychovej zóne aj boli a v neposlednom rade opakovane zbrane skontrolovala, teda urobila všetko preto, aby žiaci neboli v styku so zbraňami a strelivom.

A v neposlednom rade išlo o žiakov so špeciálnym výcvikom na modelovej hodine pred súťažou a toto by mal už tiež konečne niekto zobrať do úvahy, lebo na to poukazoval aj krajský súd.

Nemôže za to, že jej prišlo náhle nevoľno tak, že to nedokázala ovládať, je to vis maior a nemôže za to, že počas prestávky nikde na chodbe nikoho nebolo, aby mu aspoň zakričala, že jej je zle. To je pochybenie riaditeľa a za to ona nemôže.

Je potrebné zdôrazniť, že jej prišlo náhle nevoľno po ukončení vyučovacej hodiny a teda počas prestávky, kedy má mať každý pedagóg právo na hygienickú prestávku, či na oddych alebo prípravu medzi jednotlivými vyučujúcimi hodinami. Napriek tomu, že mal byť na chodbe počas prestávky dozor, na chodbe, kde sa nachádza miestnosť č. 137, nikoho nebolo. Tým, že riaditeľ tam nezabezpečil dozor, nemala komu oznámiť, že jej prišlo zle a musí utekať na toaletu. A za to, že tam nikto nebol, nemôže ona.

Neporušila žiadnu svoju povinnosť a neporušila ani povinnosti učiteľa vykonávajúceho dozor, lebo ona v daný deň a v daný čas nemala žiadny dozor a už vôbec nie pred miestnosťou, či v miestnosti č. 137. Jej meno sa nenachádzalo v Rozvrhu dozorov a teda neporušila žiaden právny predpis a ani žiaden interný predpis týkajúci sa povinností učiteľa, tak počas vyučovacej hodiny ako ani počas prestávky.

V celom tomto konaní sa hľadá vinník, lebo nemôžu byť, podľa vyjadrenia prokurátora, za úraz zodpovední žiaci, nemôže byť zodpovedný ani riaditeľ, ale niekoho zodpovedného je potrebné mať, tak to má byť obžalovaná, lebo je učiteľka. Nesúhlasí s takýmto postupom.

Bolo súdom prvého stupňa skonštatované, že jej nemohlo prísť nevoľno. Celé jej uznanie za vinnú a uloženie trestu vychádza z tejto subjektívnej úvahy prvostupňového súdu, ktorá ku dnešnému dňu nebola nijako preukázaná. Žiaden dôkaz produkovaný prokurátorom nepreukázal, že by jej nebolo nevoľno a ani to, že by nevoľnosť neprišla náhle.

Obžalovaná nesúhlasí s tým, že je osobou, pred ktorou treba chrániť spoločnosť a ani s tým, že jej má byť uložený akýkoľvek trest za niečo, čo nespáchala. A rovnako nesúhlasí s tým, že by jej mal byť uložený trest len preto, lebo poškodený mal spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Jediným subjektom, ktorý spôsobil poškodenému ujmu na zdraví bol B., žiak ktorý strieľal a spoluzavinił si túto ujmu na zdraví aj sám poškodený, lebo sa správal tak, že hrubo porušil jej pokyny, školský poriadok a predpisy BOZP, o ktorých boli všetci žiaci opakovane poučovaní a za to naozaj nemôže ona ako učiteľ.

Zastáva názor, že trest nemá byť prostriedkom morálnej odplaty alebo výchovného nátlaku, ale musí sledovať legitímny cieľ trestného práva – ochranu práv a slobôd iných a to výlučne za podmienok, ktoré sú primerané, nevyhnutné a spravodlivé. V jej prípade ide o situáciu, kedy zlyhali systémové opatrenia na úrovni školy, pochybili žiaci a to strelec a poškodený a nedošlo z jej strany k individuálnemu vedomému, či nedbanlivostnému porušeniu právnych povinností, či povinností vyplývajúcich jej z výkonu jej povolania.

Vzhľadom na vyššie uvedené trvá na odvolaní, ktoré podala ona a trvá na tom, aby bolo vyhovené jej odvolaniu a odvolanie prokurátora bolo zamietnuté ako účelové a nedôvodné.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. a zistil nasledovné:

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie, tieto dôkazy následne vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por. a dospel k správny skutkovým a právnym záverom.

Okresný súd pritom vychádzal aj zo záverov vyslovených v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.01.2025 sp.zn. 8To 90/24 a vykonal korekciu priebehu skutkového deja oproti jeho dvom predchádzajúcim rozhodnutiam, ktorá zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania.

Krajský súd poukazuje na tú podstatnú skutočnosť, že prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znovu podrobne opakovať a rozoberať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí na strane 4 - 35 už poukázal prvostupňový súd a to v situácii, že analýza dôkaznej situácie v posudzovanej trestnej veci bola predmetom prieskumu odvolacieho súdu v jeho dvoch predchádzajúcich rozhodnutiach (zo dňa 30.06.2023 sp.zn. 6To 30/23 a zo dňa 23.01.2025 sp.zn. 8To 90/24), zároveň je potrebné uviesť, že obžalovaná A. B. A. v podanom odvolaní v podstate len znovu opakuje svoju obhajobu, ktorú uplatnila na hlavnom pojednávaní, a s ktorou sa prvostupňový súd náležite vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Vyplyva to zo skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania, ktoré obhajobné prednesy obžalovanej vyvracajú.

Obžalovaná A. B. A. rovnako opakuje pôvodné dôvody odvolania a to napriek tomu, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach ich odvolací súd rozobral, vyhodnotil a zaujal právny názor v predmetnej trestnej veci, ktorým sa prvostupňový súd riadil a preto uvádzané dôvody odvolania obžalovanou nie sú takého charakteru, aby odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci než k akému dospel okresný súd a aby si vyžadovali opakovanie argumentácie krajského súdu, ktorá je zrejماً z predchádzajúcich rozhodnutí, keďže obžalovaná neuvádza nové skutočnosti oproti predchádzajúcemu odvolaniu v tejto trestnej veci, na ktoré už bolo reagované v rámci odvolacieho konania a jednotlivé rozhodnutia odvolacieho súdu na seba nadväzujú a je potrebné ich vnímať komplexne a súhrnne.

Zároveň treba zvýrazniť tú skutočnosť, že vykonané dokazovanie bez akýchkoľvek pochybností vylučuje inú alternatívu toho skutkového deja než aký bol na základe jeho dôkazov ustálený v rozsudku okresného súdu.

Treba súhlasiť so závermi prvostupňového súdu v dôvodoch napadnutého rozsudku, že dňa 27.2.2019 počas prestávky medzi dvoma vyučovacími hodinami športovej prípravy, ktorú mala 7.B. trieda s vyučujúcou A. B. A. došlo k strelnému poraneniu maloletého žiaka H. J., a to v miestnosti strelnice v dôsledku toho, že pristúpil k mal. E. B., ktorý držal v rukách pušku, kalibru 4,5, značky Slavia, v.č. V056718-W08 a po krátkej konverzácii, keď pušku rukami chytil mal. H. J., tak E. B. stlačil spúšť a došlo k výstrelu, pričom mal. H. J. bol zasiahnutý do čelovej oblasti, v dôsledku čoho utrpel ťažké poranenie lebky a mozgu vľavo v čelovej a temennej oblasti s drobnými pomliaždeninami a krváciami s následným opuchom mozgu priebehu strelného kanála a s následnou pravostrannou obrnou končatín vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti minimálne od 27. februára 2019 do 14. augusta 2019 t.j. 168 dní.

Prvostupňový súd dostatočne jasne vysvetlil, že znalec konštatoval, že zranenia, ktoré boli diagnostikované u poškodeného maloletého H. J. v rozsahu ako sú ustálené aj v skutku napadnutého rozsudku sú z medicínskeho hľadiska zraneniami ťažkými, pričom zraňujúcim predmetom bol výlučne kovový náboj vystrelený zo vzduchovej zbrane.

V súvislosti so vznikom zranení u maloletého H. J. je dôležité zistenie, že v miestnosti strelnice číslo 137 nachádzajúcej sa v priestoroch základnej školy na ulici C. F. D. X G. E. F. G. sa v kritickom čase nachádzali najmenej desiaty žiaci 7. B. triedy, ktorí sa v rámci tretej a štvrtej vyučovacej hodiny zúčastnili

na športovej príprave so zameraním na športovú streľbu, pričom k zraneniu došlo v miestnosti strelnice, kde sa maloleté deti počas prestávky bez pedagogického dozoru nemohli zdržiavať.

Uvedený fakt vyplýva jednak z vnútorného poriadku školy, v ktorom je uvedené, že v odborných učebniach, telocvični, kabinetoch nesmú zostať žiaci bez dozoru učiteľa ani cez prestávku. Táto skutočnosť je zrejmá aj z výpovede svedka B. F. a svedkyne B. L..

Pokiaľ obžalovaná A. B. A. namieta, že miestnosť strelnice nie je odbornou učebňou treba poznamenať, že keďže sa v uvedenom objekte nachádzali zbrane a strelivo je bez akýchkoľvek pochybností jasné, že išlo o objekt sui generis a nie kmeňovú triedu a preto mala obžalovaná pri opustení tejto učebne uplatniť analogický postup ako v prípade špeciálnej učebne a deti poslať na chodbu, kde už je zabezpečený pedagogický dozor.

Na tom nič nemení fakt, že bezprostredne pred miestnosťou strelnice nebol síce pedagogický dozor, ale ten sa nachádzal na spojovacej chodbe, kde sú kmeňové triedy. Túto skutočnosť mal súd preukázanú výpoveďou svedkýň Q. J. a G. O..

Krajský súd sa stotožňuje so zistením prvostupňového súdu, že jednou z príčin prečo došlo k strelnému poraneniu v podobe ťažkej ujmy na zdraví maloletého H. J. bolo to, že žiaci ostali v miestnosti strelnice bez pedagogického dozoru s dosahom na zbrane a strelivo napriek dôslednému upozorneniu obžalovanou, že sa majú zdržiavať v oddychovej zóne a nemanipulovať so zbraňami a strelivom vo vzťahu, ku ktorým im bol bezprostredne pred tým daný príkaz, aby sa ich nedotýkali.

Obžalovaná A. B. A. sa spoliehala na to, že maloleté deti budú dodržiavať jej pokyny a žiadne z detí ich neporušia a to sa ukázalo, že predstava obžalovanej nebola správna a že sa bez primeraných dôvodov spoliehala na správanie maloletých žiakov, hoci vedela, že nie všetci žiaci sú bezproblémoví.

Na druhej strane, ale aj maloletí E. B. a H. J. mali značný podiel na spáchaní skutku tým, že neuposlúchli pokyny obžalovanej, že streľba je ukončená, majú sa zdržiavať mimo palebnej čiary a maloletý E. B. aj napriek pokynu nestrieľať zo vzduchovej zbrane strieľal.

V nadväznosti na uvedené krajský súd poznamenáva a zvyrazňuje, že konanie páchatel'a má povahu príčiny a následku aj vtedy, keď mimo neho k následku viedlo konanie ďalšej osoby /osôb/, pretože príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa neprerušuje a ku konaniu páchatel'a pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, avšak konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by následok nevznikol.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a ustálený priebeh skutkového deja posudzovanej trestnej veci krajský súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu v právnom posúdení konania obžalovanej ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zák., pretože z nebanlivosti inému spôsobila ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchala na chránenej osobe - dieťaťi.

K odvolaniu prokurátora je potrebné uviesť, že prvostupňový súd správne v otázke trestu vyhodnotil, že trestnosť činu a trest obžalovanej ukladal podľa Trestného zákona účinného do 6.8.2024, keďže nová právna úprava v zmysle novely Trestného zákona účinnnej od 6.8.2024 nie je pre obžalovanú priaznivejšia, pretože vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností sa horná hranica ustanovenej trestnej sadzby znižuje o jednu tretinu.

Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením okresného súdu v tom, že zohľadniac doterajší bezúhonný život obžalovanej, dobu, ktorá uplynula od spáchaného skutku a ktorá je viac ako šesť rokov, okolnosti, že sa dopustila trestného činu nebanlivostnou formou a pri spoluzodpovednosti na spôsobenom následku vo forme ublíženia na zdraví aj samotnými mal. deťmi, E. B. a H. J., ktorí neuposlúchli pokyny obžalovanej, má súd za to, že pre naplnenie účelu trestu u obžalovanej postačuje uloženie aj iného trestu ako trestu odňatia slobody, a tak za splnenia podmienok podľa § 56 ods. 1, 2 Tr.zák. jej súd uložil peňažný trest pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 1000,- eur. Pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, ktorý považoval súd za dostatočný. V konečnom dôsledku okresný súd sa riadil vyjadreným názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení krajského súdu sp.zn. 8To 90/24 zo dňa 23.1.2025.

Prvostupňový súd nepochybil ani k otázke náhrady škody, keď správne uviedol, že si poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody spočívajúci v preplatení liečebných nákladov vynaložených v súvislosti s úrazom poistenca mal. H. J.. Súd poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody odkázal podľa § 288 ods. 1 Tr.por. na civilný proces, pretože obžalovaná sa dopustila skutku počas výkonu pracovného pomeru a v súvislosti s jeho uplatnením je nevyhnutne potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré už presahuje potreby trestného konania a predĺžilo by ho.

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.